

Det anglo-hollandske Imperium er en ondskabens struktur, og menneskehedens eneste, virkelige fjende

30. maj, 2013

Hvis det amerikanske folk forstår den virkelige hensigt med Dodd/Frank-loven, så har det halvvejs forstået, at menneskehedens sande fjende er Det britiske Imperium med sin politik for overlagt folkemord. Enhver, der tænker over absurditeten i den bail-out- og bail-in-politik, der er indlagt i Dodd/Frank-loven og Federal Reserves kvantitative lempelse, kan med lethed se, at alle de penge, der er målet for dette plyndringstogt, ikke engang tilnærmelsesvis kan dække den rene spillegæld på mere end tusind billioner dollar, der er akkumuleret siden 2001.

Den virkelige hensigt med disse falske forholdsregler er massefolkemord. Man skal ikke undervurdere Dronningen. Den britiske Krones politik er at udslette mere end 80 % af den menneskelige race på den hurtigst mulige og mest effektive måde. Det er et spørgsmål om liv eller død, at alle amerikanere forstår det inderste væsen af dette oligarkiske udyr, som kendes som 'the Brutish Empire', Det dyriske Imperium. For at fremme [forståelsen af] denne vitale fremstilling, vil LPAC producere en serie grafiske afsløringer af Det britiske Imperiums sande væsen, lige fra den onde Tæve til de ydmyge redskaber, som Barack Obama, Tony Blair, Al Gore osv., der rangerer allerlavest i Helvede.

Imperiets struktur begynder i toppen med kongedømmet. Dronningen udøver faktisk magt over et udstrakt, globalt imperium. Under Det britiske Statssamfund (Commonwealth) er

over 50 nationer, der optager 1/3 af planetens landskab, 1/3 af verdens befolkning, og en endnu større andel af de strategisk vigtige mineral- og energiresourcer, i en eller anden grad underlagt Kronens kontrol. I 16 lande er Dronningen den øverste regent.

Denne Imperiets formelle struktur er blot en af den globale magts fangarme. City of London er hovedkvarter for et globalt finanssystem, der strækker sig over alle kontinenterne, med udenlandske tilflugtssteder. Det er selve systemet for de private, oligarkiske finanser, som er det system, der regerer planeten. Siden afviklingen af FDR's Bretton Woods-system og Glass/Steagall-loven er alle de største finansinstitutioner, fra Den internationale Valutafond og Verdensbanken til Federal Reserve, Den europæiske Centralbank, ECB, og alle TBTF (too-big-to-fail; for store til at gå ned)-bankerne en del af et og samme udplyndringssystem, der har opbygget en derivatpyramide på rundt regnet 1,4 tusind billioner dollar.

Siden Maastrichttraktaten og regeringerne Bush og Obama, har der ikke været en tøddel ægte, national suverænitet i det transatlantiske område. Men tab af national suverænitet er ikke, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om folkemord.

Det britiske Imperium bringer en udstrakt struktur i stilling for at kunne udføre dette folkemord.

Der er den globale miljøbevægelse, som i perioden umiddelbart efter krigen [Anden Verdenskrig] åbenlyst blev beskrevet som en genoplivning af racehygiejne under et mere godartet navn. Den største kilde til folkemord i dag er den grønne politik, som f. eks. forvandler fødevarer til petroleum på et tidspunkt, hvor planeten står over for alvorlig fødevaremangel. Store dele af Afrika fremstår som vildtreservater, der styres af WWW, og som sætter scenen for fremprovokation af stammekrige og anden form for folkemord, mord på alle, selvstændigt tænkende, politiske ledere, og andre ulykker.

Det britiske Imperium står også bag ethvert element af global terrorisme. Dope, Inc. (narkotikaforbundet) er en gren af denne terrorisme, der bærer ved til narko-terrorisme på alle kontinenter samtidig med, at den også promoverer åndsdrab gennem afhængighed af narkotika. Narkopengene fodrer finanssystemet med de udenlandske tilflugtssteder og udgør nu en uundværlig del af imperiets finanssystem.

Igennem de sidste 400 år har Det britiske Imperium holdt Den arabiske Halvø i en skruestik, der går tilbage til Det østindiske Kompagnis velmagtsdage, hvor emiraterne var de vigtige anløbshavne en route til Indien. Siden Sykes-Picot har den britiske kontrol over Den persiske Golf-region, så vel som Israel, været en dominerende faktor. Nu udnytter briterne deres sammenslutning med de saudiske kongelige og Wahhabi-præsteskabet til at promovere en ny hundredårskrig, idet de sætter sunni- og shia-muslimer op imod hinanden over hele Eurasien og Afrika.

Under præsidentskaberne Bush og Obama har briterne accelereret den uforbeholdne ødelæggelse af den amerikanske økonomi. De to lovgivningsmæssige »præstationer« under Obama – Obamacare og Dodd-Frank – har ikke været andet en programmer for massedrab. Den magt, som Wall Streets penge og lobbyvirksomhed udøver over Kongressen, er nok et skammens element af City of Londons og dens Manhattan- og Boston-vedhængs rækkevidde.

Australien **kan** **ikke**
»overleve« **uden**

familielandbrug

Borgernes Vælgerråd (CEC, Citizens Electoral Council) i Australien udstedte den følgende rapport til medierne for at give en opsummering af omfanget af nationens landbrugskrise – en trussel mod den hjemlige og globale fødevareforsyning. CEC mobiliserer i øjeblikket for, at der tages skridt til hasteindgreb. (www.cecaust.com.au).

10. maj, 2013 – Netop nu, som en konsekvens af politiske beslutninger, står mange tusinde familiefarmere over hele Australien over for en umiddelbart forestående ruin:

- 600-1200 familiefarmere i det vestlige Australiens (WA) østlige hvedebælte er under vedholdende angreb fra bankerne og både de statslige og føderale regeringer for at tvinge dem væk fra landbruget og/eller privatisere og sælge deres kooperativer til udenlandske kornkarteller.
- Mange hundrede oksekødsproducenter i det nordlige Australien er blevet ramt på deres svage punkt gennem regeringens rent ud sabotage af deres eksportmarkeder, der har medført, at hjemmemarkedet er blevet oversvømmet af oksekød, hvilket har drevet prisen for kvæg fra A\$ 500-1000 pr. hoved ned til så lidt som A\$ 20 og efterladt hundreder af producenter bankerot og selvmordstruede.
- Hundreder af frugtavlere og mælkefarmere i det nordlige Victoria er ved at blive knust af regeringens frihandelspolitik, der i øjeblikket tvinger SPC-Ardmona-konservesfabrikken i Shepparton til en drastisk reduktion i produktionen og har tvunget prisen for mælk langt ned under fremstillingsprisen.

Imidlertid slår regeringen, der har forårsaget disse kriser, farmerne oven i hovedet med den besked, at de ikke er

»levedygtige«.

CEC afslørede i sit juni/juli 2012-nummer af avisen New Citizen den kendsgerning, at antallet af ægte familiefarme i Australien i 2010 har nået det farligt lave tal 40.000, en skarp nedgang fra 120.000 for to årtier siden og fra 204.000 i 1953.

Hvis det australske folk fortsat tolererer, at deres regeringer, med begge de to største partier, fortsætter med aggressivt at drive familiefarmere væk fra landbruget – hvad enten årsagerne skal findes i frihandel, bankernes rationerede finansiering, eller grøn fascisme (inklusiv de vegetariske militante, der giver sig ud for at tale dyrenes sag) – så vil folket stå over for den meget realistiske udsigt til, at deres nation ikke kan overleve.

Den aktuelle krise er en dødbringende trussel mod Australiens fødevareresikkerhed. Agro-virksomhedsselskaber vil ligge på lur for at overtage nogle af disse landbrug, men de garanterer ikke en nations fødevareresikkerhed. Agro-virksomheder producerer kun, når det passer på bundlinjen, og ofte producerer de efter kontrakt med globale forsyningskæder, uanset de hjemlige fødevarerbehov. Kun de stærke familiefarme, der har en pålidelig produktion, prioriterer hjemmemarkedet, eksporterer overskud og plejer jorden til overlevering til de næste generationer, kan garantere en nations fødevareresikkerhed.

Den aktuelle krise er også en trussel imod den globale fødevarerforsyning. Man anslår, at 1 milliard mennesker hver dag må gå sultne, alt imens de to sektorer, hvor australske familiefarmere er ved at blive knust, hvede og oksekød, udgør landets to største landbrugseksportsektorer.

Australien er verdens andenstørste hvedeeksportør efter USA, og WA's hvedeavlere producerer størstedelen af de australske afgrøder. Regeringen lader bankerne tilintetgøre WA's avlere

på et tidspunkt, hvor tørke og frostgrader i USA forventes at reducere nationens 2013-vinterafrøder med 25 %, og tørketilstande reducerer hvedeproduktionen i Rusland, verdens tredjestørste eksportør af hvede.

Australiens eksport af levende kvæg til Indonesien har markant øget forbruget af protein hos millioner i denne nations lavindkomstgrupper. Australiens kødeksportmarkeder i Mellemøsten omfatter nogle af de nationer, hvor fødevaremangel udløste de nationale regerings fald i 2011. Australiens selvpåførte krise forværrer den globale mangel: den amerikanske produktion af oksekød, der repræsenterer en femtedel af den globale produktion, forventes at falde drastisk i år.

Der er ingen grund til, at nogen som helst hvedeavler, oksekødsproducent, frugtavler eller mælkefarmer, der i øjeblikket kæmper for deres overlevelse, skal miste deres farme. Det ligger fuldstændigt inden for rammerne af regeringens magt med omgående virkning at:

- – erklære et moratorium for overtagelse af farme;
- – beordre bankerne til at genforhandle gælden i farmene til en lavere rente;
- – etablere en statslig organisation, hvor farmere kan låne til en lav rente til finansiering af deres afgrøder og kapitalopgradering;
- – pålægge told på import af frugtkonserves og vedtage bøder for Coles og Woolworths for yderligere at misbruge deres markedsdominans ved at anvende udenlandske ressourcer af frugt og grøntsager, der produceres hjemme;
- – etablere kontrakter direkte regeringerne imellem med nationer som Indonesien for at genoptage forsyningen af oksekød, med en regeringsgaranti både for forsyningen til Indonesien og for prisen til de australske producenter;

sådanne kontrakter bør også tilstræbes med Mellemøsten og Afrika.

Den eneste løsning på længere sigt er imidlertid, at regeringen vedtager en Glass/Steagall-opdeling af essentielle bankaktiviteter og den spekulative investeringsbankaktivitet for på denne måde at beskytte og prioritere kredit til landbrugsproduktion. Dernæst må regeringen oprette en nationalbank, der ejes og drives af regeringen, der leder langfristet kredit over til en styrkelse og udvidelse af nationens fødevareproduktion. Dette ville f. eks. omfatte investering i en øget kapacitet til forarbejdning af kød, som den aktuelle krise har vist, at Australien har en sørgelig mangel på.

Lederen af Borgernes Vælgerråd, Craig Isherwood, erklærede i dag: »Den beslutning, som regeringen skal tage, er ikke en forretningsbeslutning, men en beslutning i nationens interesse. Alle familiefarmere, der tvinges fra landbruget af denne krise, er de klare ofre for regeringens overlagte plan, som regeringen må drages til ansvar for.

Det er op til den australske befolkning. Hvis I forstår, hvor stor betydning familiefarmene har for Australiens overlevelse som nation, og I er villige til at påtage jer ansvaret for at kæmpe for nationens fremtid, så gå med i CEC«, fortsatte han.

Kilde: EIR 17. maj 2013

HOVEDARTIKEL: Kornmangel på verdensplan: Udsigt til hungersnød uden omslag til Glass-Steagall

Forbruget af korn af alle slags overstiger nu mængden af den globale produktion, og svælget kan ikke indhentes. At tillade en fortsættelse af denne politik – som dikteres af det imperiale finanskartel –, som har ført til denne katastrofe og til, at mindst en milliard mennesker verden over allerede sulter, er ikke en realistisk valgmulighed. Løsningen er et omslag – og det hurtigt – til Glass-Steagall.

Af Marcia Merry Baker. EIR, 13. maj 2013 – Mængden af verdens årlige forbrug af korn (alle slags) – til direkte menneskelig fortæring, foderandel til dyrehold, sædekorn til året efter, biobrændstof, spild o. s. v. – overstiger nu mængden af den globale produktion; svælget kan ikke indhentes. Det betyder præcis, hvad du tror: Vi har et problem. Den politik, der ligger bag dette, er vanvittig. At tillade at den fortsætter betyder, at der ikke er noget håb for den milliard mennesker i verden, der allerede lider af sult, og at der ikke er noget håb om en fremtid nogetsteds.

Figur 1 giver et situationsbillede af krisen i kornproduktion kontra kornforbrug; det blev publiceret den 9. maj af FN's Fødevare- og Landbrugsorganisations »FAO's korte oversigt over udbud og efterspørgsel af kornsorter«. Afdelingen rapporterer, at verdens totale produktion af korn (alle sorter) for 2012-13 forventes at blive 2,306 metertons, hvilket er mindre end de 2,332 mmt, som forbruget forventes at blive. Det er ikke første gang nogensinde, at der er en sådan ubalance, men med

praktisk talt ingen reserver, ingen udveje, og ingen ændringer i politikken, har det dødbringende betydning.

Dårligt vejr i adskillige vigtige landbrugsområder (som FAO rapporterer det) er en medvirkende faktor til sæsonmæssige underskud. Men sårbarhed over for ekstreme vejrforhold inden for nutidigt landbrug har været et overlagt aspekt ved »det fri markeds« regime, som i årtier er blevet prasket verden på af globale finansielle, varemæssige og politiske netværk, der bedst kendes som Det britiske Imperium. De har en plan, der går ud på fødevareunderskud og affolkning.

Dette kom for nylig til udtryk i en rapport fra december 2012 fra Londons Kongelige Institut for Internationale Affærer (Chatham House) med titlen »Ressourcefutures«, som afgjorde, at den »nye normalsituation« ville bestå af prischok, der stammede fra overbefolkningens pres på knappe ressourcer, for hvilket der ikke findes nogen løsninger. Regeringer må danne en »koalition af betroede« – en R30 (Ressourcer 30), der skal rationere knapheden.

Hvad har Obama-regeringen at sige angående de kommende udsigter for høsten? »Gør jer ingen bekymringer. Såningen, vejret og afgrøderne bliver alt sammen godt. De tomme beholdere bliver fyldt op.«

Oksekøds- og mælkesektoren hårdt ramt

Virkningen af underskud af korn på verdensplan betyder, at forsyningen af animalsk protein i fødekæden vil være blandt de første fødevaretyper, der vil opleve et kraftigt fald. Mangel og priser, der skyder i vejret, på majs, hø, soja og andre foderemner til dyr rammer kød- og malkekvægfarmere hårdt, midt i en tørke i det sydvestlige Nordamerika, det nordlige Australien, New Zealand og andre steder.

Antallet af kvæg er faldet voldsomt i Texas, Oklahoma og

Kansas. I det nordvestlige Queensland i Australien holdt kvægopdrættere et »krisetopmøde« den 7. maj. Her og andre steder får ranchejerne at vide, at det nuværende system med »markederne« må herske, hvilket betyder, at producenterne står over for den kendsgerning, at de priser, de får, er lavere end deres produktionsomkostninger. Verdens eksportforsyninger af mælk er skrumpet ind til ingenting. I New Zealand – som udgør en vigtig kilde til mælkeprodukter til eksport – har tørketilstande haft en drastisk negativ virkning på mængden af mælk, der produceres. Verdens eksportlagre er nu praktisk talt nede på nul for sødmælkspulvers vedkommende, såvel som for skummetmælk og smør.

I Californien, den største mælkeproducerende stat i USA, er over 350 højtydende, mælkeproducerende landbrug lukket i løbet af de seneste par år, hvilket efterlader knapt 1500 i alt, hvoraf mange har problemer. Sidste efterår protesterede californiske mælkefarmere i Sacramento. Den 1. maj afholdt Delstatskongressens Landbrugskomite en høring; den 20. maj har Californiens Departement for Fødevarer og Landbrug planer om at afholde endnu en høring om krisen.

Glass-Steagall og videnskab

Det, der kræves, er et radikalt omslag væk fra den politik, der bragte os til dette kritiske punkt – de seneste fem årtiers globale udflytning af kilderne til fødevarer og alle andre former for spekulative pengemarkeder inden for landbruget, i stedet for at fremme fødevareresikkerheden i nationens tjeneste gennem kredit til programmer for forbedringer i forhold til jord, vand og energi, fastsættelse af priserne til farmerne baseret på deres faktiske omkostninger, og generel støtte til landbrug og forarbejdning i familieregi.

Rent umiddelbart er der behov for at genindsætte

Glass/Steagall-banksystemet med det formål at genetablere kredit til familiefarmerne og opbygning af landbrugsinfrastruktur. I samme ånd kan kortfristede nødforanstaltninger for at redde familielandbrug lanceres omgående gennem bevillinger, kredit og gældsmoratorier. Selv om der er knaphed på fødevarer, kan der findes ressourcer, der kan distribueres til områder, hvor nøden er hård.

Krisesituationen for farmere og ranchejere i Australien er typisk for det, der sker, med forskelle i enkelthederne, i landbrugsområder over hele verden. Den australske hvede- og oksekødssektor trues af ruin; begge er af afgørende betydning for den aktuelle, globale fødevareforsyning, såvel som for den hjemlige. Den medfølgende erklæring, der er udgivet den 10. maj af Borgernes Vælgerråd (CEC), giver et overblik over detaljerne.

Lederen af de vestaustralske (WA) hvedefarmere Jean Robinson stiller op til valg til den føderale forsamling i september på et CEC-program for at samles om omgående forandring. På et massemøde for WA-hvededyrkere i Merredin den 10. april cirkulerede der en anmodning, som hun offentliggjorde i april, hvis punkter med få ændringer kan anvendes i et hvilket som helst område, hvor der i dag er landbrugskrise:

»Forholdsregler bør omfatte:

1. En total adskillelse af almindelig bankvirksomhed med indsættelse og udlån af indskud fra risikabel, spekulativ bankaktivitet. En total adskillelse kan kun opnås gennem strukturelle ændringer som i den succesrige amerikanske Glass/Steagall-lov fra 1933.
2. Et gældsmoratorium for at reorganisere den ubetalelige gæld med henblik på at befri fødevareproduktion fra åger.
3. Oprettelsen af en ny Commonwealth National Credit Bank efter forbillede af den originale Commonwealth Bank og/eller Statsejede Regeringsbanker, der vil lede offentlig kredit over

til langfristede investeringer i strategisk vigtige industrier såsom landbrug, og til det desperate behov for fysisk, økonomisk infrastruktur. Dette må ske for at genoplive Australiens kollapsende industrielle basis og økonomi.« (»Resolution til redning af vore farme«, april 2013).

I Robinsons politiske erklæring til fordel for en forøgelse af den fysisk-økonomiske produktive kapacitet ligger der ifølge dens natur også det synspunkt, at landbrugets produktive potentiale er ubegrænset, takket være videnskaben. Beviset for dette princip for ris' vedkommende er blevet gennemgået af dr. Robert Ziegler, direktør for International Rice Research Institute, i en spændende præsentation i december 2012 i Washington D.C., som er dækket i dette nummer af EIR (se nedenfor).

»Ris-eksemplet« modbeviser grundigt den imperiale, 'grønne' påstand, som er lutter løgn, at verdens befolkningstal har »toppet«, at forekomsten af ressourcer er endegyldig, og at Jorden kun kan reddes ved at »administrere knapheden« og acceptere affolkning.

I USA kan man konstatere et fremstød imod ødelæggelsen af landbruget i den beredvillige aktivering hos de medlemmer af delstatskongressen med baggrund i landbruget, hvor de forlanger, at Kongressen tager skridt til at genindsætte Glass-Steagall. De 18 stater, der hidtil i år har vedtaget en resolution for dette, omfatter Minnesota, Montana, Louisiana, South Dakota og andre landbrugsstater; i South Dakota blev en resolution vedtaget i begge kamre; og i Indiana blev en resolution fremlagt og vedtaget i Underhuset samme dag, den 11. april.

Omfanget af kornkrisen

Den mængde af verdens totale kornproduktion (alle slags korn), der er nødvendig for at der kan være anstændig ernæring til

alle, er i grove træk det dobbelte af de 2,003 metertons, der er vist på Figur 1. Dette kan sagtens opnås gennem forbedrede betingelser med hensyn til sikkerhed for vandforsyning, frugtbar jord og beskyttelse i forhold til ekstreme vejrforhold, såvel som genforbedrede planter og dyr.

Men i øjeblikket ser man bag ved situationsbilledet på Figur 1 mange problemområder for alle typer korn og fødevarer.

En del af den aktuelle nedgang i verdens produktion af korn stammer fra den indvirkning, som vejret har haft på den amerikanske hvedeproduktion. Mere end halvdelen af vinterhvedebæltet i de sydlige højsletter er fortsat ramt af tørke; oven i dette har området været ramt af sen forårsfrost. Høsten her, som finder sted senere, i juni, forventes at blive 23 % mindre end sidste år i henhold til det amerikanske landbrugsministeriums første beregning for denne høstsæson, som blev udgivet den 10. maj. De vestligste amter med hvededyrkning i Kansas er katastrofeområder.

På landsplan kunne amerikansk vinterhvede (hårde, røde arter) opleve en nedgang på gennemsnitlig mindst 10 %. FAO's globale prognose for hvede i 2013 er 695 metertons, hvilket er mindre end de 701 metertons i 2011.

Dette års verdenshøst af majs er usikker på grund af forsinket såning både i USA og Kina. Våd og koldt vejr har forsinket såningen af afgrøderne i Iowa og Illinois – hjertet af majsbæltet. I Iowa er kun 8 % blevet sået, langt under sidste års 62 % (et gunstigt forår). Dette er den seneste start i Iowa siden 1995.

Økonomen Todd Davis fra Illinois' landbrugsdepartement sagde i midten af april: »Der er ikke en stødpude af majs til rådighed, der kan imødegå vejr- eller andre produktionsrelaterede problemer for dette års afgrøder. Såningen vil begynde i Midtvesten i løbet af de næste par uger, og hvis den seneste rapport bliver til virkelighed,

viser den, at slutlagrene vil blive de mindste siden 1995-96.«
(Fra De føderale Landbrugsdepartementer, 10. april, 2013.
(Rapport online fra »Landbrugets Stemme«.)

marciabaker@larouchepub.com

Krisen i verdens fødevareforsyning forværres

12. maj, 2013 – Ugunstige vejrforhold forsinker såningen af majs i både USA og Kina, hvilket føjer usikkerhed til en i forvejen livsfarligt utilstrækkelig fødevareforsyning og landbrugskapacitet i verden. Usikkerheden omkring majs og andre afgrøder kommer på et tidspunkt, hvor de amerikanske lagre af majs og soja er drastisk lave, afgrøder, som i de senere år har været en afgørende eksportvare, men hvor der nu sker en stor omdirigering af majs til fremstilling af brændstof under Obamas/Londons politik for folkemord. Manglen på rigelige mængder af dyrefoder til en overkommelig pris er en hovedfaktor i den totale, globale nedgang i produktionen af animalsk protein.

FN's Fødevare- og landbrugsorganisation udgav i denne uge en rapport om det fortsatte fald i verdens lagre af kornsorter af alle slags (hvede, ris, majs og andre kornsorter). FAO anslår lagrene af kornsorter ved udgangen af 2013 til at udgøre 505 mio. metertons, hvilket er 3 % lavere end lagrene ved årets begyndelse. Økonom ved staten Illinois landbrugsafdeling Todd Davis sagde midt i april: »Der er ikke en stor stødpude af majs til rådighed til at imødegå vejrproblemer eller andre produktionsrelaterede problemer for dette års afgrøder. Såning begynder i Midtvesten i løbet af de næste par uger, og hvis

den seneste rapport bliver til virkelighed, så viser den, at lagrene ved årets udgang bliver de mindste siden 1995-96. (Kilde: American Farm Bureau Federation, den 10. april, 2013. »The Voice of Agriculture«, rapport online.)

Forholdet af rådighedslagre for majs er lavt, med 6,8 %, hvilket refererer til den mængde majs, der er tilgængelig, (oplagret på landbrug, i kartellernes kornsiloer o. s. v.), i relation til det forventede forbrug (alle formål) det år. Faktisk er det muligt, at der INGEN LAGRE vil være tilbage i august, før høsten i år begynder.

Forholdet af de amerikanske rådighedslagre af sojabønner er endnu lavere end for majs' vedkommende, med 4,1 %. Selv vurderingen fra USDA (april, 2013) er, at der kun vil være, hvad der svarer til 15 dages forsyning af sojabønner til rådighed den 1. september.

Vådt og koldt vejr i majsbæltet har forsinket såningen. Kun 12 % af majsmarkerne var tilsået ved begyndelsen af maj, hvilket er en fjerdedel af gennemsnittet over fem år. I Iowa, den største majsstat, er kun 8 % blevet tilsået, et fald på 62 % i forhold til sidste år (et favorabelt forår). Dette er den seneste start på såningen i Iowa siden 1995. Såningen af soja i USA er ligeledes forsinket. Kun 2 % af sojamarkerne var tilsået pr. den 5. maj, sammenlignet med gennemsnittet over fem år på 12 %, og i kontrast til sidste års 22 %, et favorabelt forår. De amerikanske landmænd og deres udstyr kan måske klare udfordringen og få høsten i hus. Måske sker der et mirakel, og vejret bliver perfekt for afgrøderne i år. Eller også gør der ikke.

Hvad siger så Obama-regeringen? »Lad være med at bekymre jer.« Landmænd vil, selv med forsinkelserne, tilså så enormt et areal som 97,3 mio. acres, at selv om udbyttet pr. acre er forringet p. g. a. sen såning, fugt og kulde, så vil den totale høst ikke desto mindre blive rekordstor, og beholderne fyldt op. USDA's prognose pr. den 10. maj for arealer, tilsået

med majs, siger, at dette vil blive det største tilsåede areal i USA siden 1936.

Kilde: www.larouchepac.com

Det er på tide, Tyskland stopper sin maltusianske biobrændstofpolitik, så mennesker kan få mad

Af Georg Neudecker

Artiklens forfatter er aktivist i Schiller Instituttets landbrugskommission i Tyskland

EIR, den 12. april, 2013

To år efter, at Super E10 benzin (der indeholder 10 % etanol) blev introduceret i Tyskland, udgør det stadig kun ca. 18 % procent af brændstof til biler. Andelen stiger stadig, men er langt fra de 80 %, som den tyske regering forventede. Flertallet af bilejere undgår fortsat Bio Super (15 % etanol). Det ser ud til, at råolie- og biobrændstofindustrierne ikke har været i stand til at levere tilstrækkeligt overbevisende dokumentation for, at biobrændstof er en fordel for miljøet, fordi dets oprindelse og forarbejdning ikke kan dokumenteres. Der hersker skepsis: nogle er bange for skader på deres biler, fordi det er usikkert, om denne biosuppe angriber

brændstofssystemet og ødelægger motoren; andre tager det etiske dilemma om »mad eller brændstof« op. Ingen normal person ønsker, at folk skal sulte et sted i verden, bare fordi man fylder tanken med biobrændstof. Stigende, globale fødevarepriser, såvel som en kolossal og stadig større nedgang i den totale mængde af producerede fødevarer, samt en faldende evne til at producere fødevarer, er alle årsag til, at der er hungersnød. Dette vil slutteligt berøre alle.

Fremstillingen af biobrændstof er ikke en ny opfindelse fra de seneste 30 år. Omkring år 1900, da automobilmotoren stadig befandt sig i sin barndom, fremstillede man allerede brændstof, der indeholdt alkohol, til motorkøretøjer. Infrastrukturen var dengang meget ringe, med oliefelter, der slet ikke var udnyttede i moderne forstand. De beskedne, raffinerede råolieprodukter, som fandtes, såsom petroleum, blev hovedsagelig brugt til lamper. Tænk blot på Bertha Benz, hustru til opfinderen af den første automobil: Da hun kørte sin første tur fra Mannheim til Pforzheim, kunne hun kun købe brændstof på apotekerne. Fremtiden var endnu ikke blevet afgjort, og folk eksperimenterede i alle retninger. Undertiden var der flere elektriske biler og lastbiler, end der var motorkøretøjer med en indvendig forbrændingsmotor. Først, da startmotoren blev opfundet som motor i 1920'erne, var omstændighederne favorable for yderligere udvikling af motorer, der kørte på fossilt brændstof.

Fremstilling af biobrændstof begyndte i Brasilien i 1925, i Recife i staten Pernambuco. I 1931 fremstillede man 5,4 mio. liter, hvorefter det meste solgtes i det nordøstlige Brasilien. Under Den store Depression i 1930'erne brød Brasiliens sukkermarked sammen. For at beskytte investeringer i sukkerfremstillingen, øgede man fremstillingen af alkohol til 50 mio. liter, og en undtagelseslov krævede, at importører af brændstof blandede 5 % alkohol i deres produkt. Denne lov eksisterede frem til 1950'erne. Der kræves omkring 15 metertons[2]sukkerrør til at fremstille 1000 liter brændsel,

og når sukkerrørsaften er presset ud, bliver der ca. tre metertons tør, kødfuld restmateriale, der kaldes bagasse, tilbage, som kan bruges til opvarmning. Varmen fra det brændende bagasse er imidlertid ikke nok til at destillere etanolen fra den gærede sukkerrørssaft; der skal bruges mere brændsel.

Den sociale virkning af denne monokultur i Brasilien diskuteres i Jean Zieglers bog fra 2011, *Destruction massive. Géopolitique de la faim.* [Massiv ødelæggelse. Sultens geopolitik.] Han fortæller historien om Josué da Castro, forfatter til *Geografica da fome* (Sultens geografi). Da Castro, en verdensberømt forkæmper for retten til mad, havde studeret virkningerne af underernæring og fejlnæring hos børn. Da den økonomiske situation atter normaliseredes, gav alkoholprogrammet ikke længere mening.

[1] Det totale forbrug af biobrændstof i EU i 2012, som en andel af volumen af brændstof til transport, er 4,5-5 %. EU udgav i 2007 et »Direktiv for biobrændstof«, der krævede, at biobrændstof skulle udgøre 10 % af brændstof til transport i 2020; men i september 2012 blev målet ændret til at inkludere et loft på 5 % fra fødevarekilder; de andre 5 % skulle komme fra andre kilder end fødevarer, som halm.

[2] Meterton = 1000 kg

HOVEDARTIKEL:

Afsløret

af

Pecora-

kommissionen: Kontohavere blev narret til at blive »investorer«

Af Paul Gallagher, den 2. april, 2013

De ekstraordinære »Pecora-høringer« under Det amerikanske Senats bankkomite fandt sted fra slutningen af 1932 og i hele 1933 og sprængte »bankster-kriminalitet« lige ind i millioner af amerikaneres bevidsthed, samt førte direkte til vedtagelsen af Glass/Steagall-loven i 1933.

Mens andre faser af høringerne senere blev mere berømte (f. eks. afhøringen af J.P. Morgan), så var det sagen om landets største kommercielle bank, National City Bank, der fremkaldte den udbredte reaktion af grov forurettelse, der var drivkraften bag Glass/Steagall-reformen.

Ligesom Bankia og andre spanske banker notorisk havde gjort det fra 2010 til 2013, havde National City narret sine kontohavere til at blive bankens »investorer« og havde fået dem til at overføre deres indeståender til aktier i selve National City og til aktier, som bankens investeringsafdeling, National City Co., spekulerede i.

Fra 1930 til 1932 led kontohaverne dernæst store tab.

Rapporten fra Senatets Bankkomite, der udkom den 6. juni, 1934, indledtes med »Den kommercielle bankvirksomheds funktionsmåde«, der rent ud udtalte, at »der bør være en skarp demarkationslinje mellem den kommercielle banks funktion og investeringsbankens funktion.« Ikke alene overtrådte National City denne linje, men fyldte også sine bankfilialer rundt om i hele landet med National City Co.-salgssteder for aktier, og de forvandlede deres kommercielle bankpersonale til aktiesælgere, der konkurrerede om bonusser for at levere

kontohavere til investeringsgrenen.

To millioner aktier

De fleste af Senatets særlige undersøgelseskommissær Ferdinand Pecoras mange høringer var allerede blevet helliget til at vise den kolossale rolle, som kommercielle banker som National City Bank spillede i perioden 1926 til 1929 ved udlån af deres kontohavergrundlag til aktiebobler, aktiepuljer, firmaer og til at tage vekselrerlån, der skulle bruges til spekulation i aktier, obligationer og andre mere eksotiske instrumenter. Gennem National City-chefer og bestyrelsesformand Charles E. Mitchell, der blev vanæret af høringerne, viste Pecora, hvordan kontohavere personligt først blev smidt ned i aktiespekulationens fårevask og dernæst klippet, alt sammen af National City Bank.

Senatets rapport fra juni 1934 udtalte, under titlen »Overtrædelse af formuebestyrerpligten over for kontohavere og investorer«:

»De kommercielle banker fandt i deres kontohavere et frugtbart marked for købere af aktier, som blev foreslået af deres investeringsafdelinger. Man solgte aktier, i hvilke bankens afdelinger havde en pekuniær interesse, til disse kontohavere.«

»Ikke alene anbefalede bankernes direktører og ansatte kontohavere til investeringsselskabernes sælgere som mulige kunder, men bankens personale solgte bankaktier til kunder direkte, idet bankafdelingerne modtog et servicevederlag for sådanne salg.«

Og under overskriften, »Investeringsbankafdelingens handel og puljeoperationer med kommercielle bankers aktiekapital« opsummerede rapporten de tilståelser, som National City Banks funktionærer kom med under Pecoras ubøjelige afhøring:

»De kommercielle banker brugte deres investeringsafdelinger til ikke alene at omgå den lov, der forbyder banker at købe og sælge deres egen aktiekapital, men også til at deltage i risikable spekulationer i deres aktiekapital... Fra 1928 begyndte National City Co. en energisk, udstrakt kampagne for at sælge National City Banks aktiekapital, en kampagne, som omfattede ikke blot kontohavere og offentligheden, men også bankens ansatte... Kampagnen solgte omtrent 1.950.000 bankaktier til en værdi af ca. 650.000.000 dollar til offentligheden. National City Co. opmuntrede sine sælgere til at »svinge« offentligheden, inklusiv kontohavere i National City Bank, over til aktier i National City Bank.«

I en særlig modbydelig praksis brugte funktionærer og insidere i National City Bank kontohavere til at pumpe salget op af andre aktier, som de spekulerede i og dernæst solgte ud af med profit, idet de overlod tabene ved aktieboblen til kontohaverne, »micky'erne«¹

Bankkomiteens endelige rapport udtalte, at Bankloven af 1933, kendt som Glass/Steagall-loven, således blev vedtaget for at stoppe disse fremgangsmåder gennem en total opdeling af bankerne: »Bankloven af 1933, der vedtoges den 16. juni, 1933, blev kundgjort med det formål at udvirke en total adskillelse af de kommercielle bankers funktioner og investeringsbankernes funktioner, og for at udrydde meget af det misbrug, der blev afsløret under Senatshøringerne.«

1) Tilnærmelsesvis.. »dem, der bliver holdt for nar«.

Paradigmeskifte: Fred gennem Udvikling

KAMPAGNEAVIS NR. 15, FORÅR 2013

Download (PDF, Unknown)

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: Kun et totalt paradigmeskift kan forhindre en katastrofe

... Helga Zepp-LaRouche stillede spørgsmålet: »Kan I hjælpe os med at overtale verdens regeringer til at opgive snævertsynede, geopolitiske konfrontationer og foretage de ændringer, der er nødvendige for den menneskelige arts overlevelse?«

Inkluderer Lyndon LaRouche: Denne krises afgørende spørgsmål.

Tekster, der henvises til i Helga's tale: [FDR's Iran/Hurley-memorandum](#)

Download (PDF, Unknown)

Tema-artikel: FDR's Hurley Memorandum: Befri Iran fra Britisk Imperialisme

af Anton Chaitkin, nov. 2012

Mens den anden Obama-regering, under dens britiske imperialisters kontrol, begynder at tage form og fortsætter med ulovlige krige og morderiske droneangreb, vil det være passende at erindre, at for nøjagtig 69 år siden var en anden amerikanske regering, Franklin D. Roosevelts, engageret i planer om at befri verden, især nationerne i Asien, Sydvestasien og Afrika, fra det samme britiske imperiums dødbringende greb.

I tiden efter Teheran-konferencen under krigen, den 28.-30. november, 1943, med deltagelse af "de tre store" – præsident Franklin Roosevelt, den britiske premierminister Winston Churchill og den sovjetiske premierminister Joseph Stalin – bragte FDR et forslag i omløb om at bringe moderne forhold til Iran og derved befri dette land fra Det britiske Imperiums undertrykkelse.

Efter Roosevelts instruks blev memorandaet udarbejdet af hans personlige repræsentant, general Patrick J. Hurley, i december 1943, og har, siden det blev deklassificeret i 1970'erne, ligget udgivet i arkiverne.

General Hurley havde arrangeret mødet i Teheran med henblik på at nå til enighed om planer for fuldførelsen af sejren over Aksemagterne i Anden Verdenskrig.

Efter konferencen bad Roosevelt Hurley udfærdige en rapport om, hvordan USA kunne hjælpe Iran med at overvinde sin forfærdelige tilbagestående udvikling; hvordan vi dernæst kunne bruge Irans fremgang som model for, hvordan USA kunne hjælpe fattige lande overalt. Hurley gennemrejste Iran i tre uger, hvor han interviewede folk fra alle samfundsklasser og livsvilkår. Hans rapport fordømte britisk tyranni over Iran og så frem til et globalt, amerikansk opgør med britisk imperialisme i efterkrigstiden.

Roosevelt sendte stolt memorandaet i omløb i udenrigsministeriet med et følgebrev, der erklærede dette som hans politik. Han var "begejstret for idéen om at bruge Iran som et eksempel på, hvad vi kunne gøre gennem en uselvisk, amerikansk politik" og gøre en ende på "den trældom, som 99 % af befolkningen befandt sig i under den sidste 1 %."

Præsidenten sendte også en kopi til Churchill, som en munter form for tortur. Den rasende Churchill ventede tre måneder med at svare, krænket over fornærmelsen.

Tilhængere af Det britiske Imperium i USA under anførsel af Dean Acheson angreb Roosevelts forslag internt i udenrigsministeriet og kaldte det "hysterisk, messiansk, globalistisk vrøvl."

Den pro-britiske vicepræsident Harry Truman, der blev præsident efter Roosevelts død den 12. april 1945, forfremmede Acheson til udenrigsminister. Da Mohammed Mossadegh blev Irans premierminister i 1951 og nationaliserede British Petroleum, samarbejdede Acheson med den britiske ambassadør og et fælles team mellem CIA og den britiske efterretningstjeneste om at planlægge et statskup mod Mossadegh og genindføre britisk kontrol over Irans olie. Kuppet blev gennemført i 1953 under Eisenhowers præsidentskab under ledelse af CIA-direktør Allen Dulles, som Truman og Acheson forudgående havde sat til at lede CIA's hemmelige operationer.

I 1945 og igen i 1951 vidnede Hurley ved senatshøringer og afslørede Achesons forræderiske ødelæggelse af Roosevelts plan om samarbejde og venskab med et selvstændigt Iran.

Her følger Hurleys memorandum; Roosevelts følgebrev til cirkuleringen af memorandaet; og uddrag af brevvekslingen mellem Roosevelt og Churchill.

FDR's Memorandum til udenrigsminister Cordell Hull

Memorandum til udenrigsministeren

Vedlagt et særdeles interessant brev fra Pat Hurley. Det er i store træk i overensstemmelse med min samtale med ham.

Iran er helt afgjort en meget, meget tilbagestående nation. Den består i virkeligheden af nogle stammer, og 99 % af befolkningen befinder sig faktisk i trældom under den sidste ene procent. Disse 99 % ejer ikke deres eget land og kan ikke beholde det, de selv producerer, eller konvertere det til penge eller ejendom.

Jeg var temmelig begejstret for tanken om at bruge Iran som et eksempel på, hvad vi, gennem en uselvisk, amerikansk politik, kunne udrette. Vi kunne ikke være gået i lag med en vanskeligere nation end Iran. Jeg kunne imidlertid godt tænke mig at gøre et forsøg. Den virkelige vanskelighed er at få fat i de rette, amerikanske eksperter, der vil være loyale over for deres idealer, ikke vil strides indbyrdes og være absolut ærlige i pengesager.

Hvis vi kunne få denne politik i gang, ville den, hvis den lykkes, som vi håber det, inden for de første fem eller ti år blive permanent. Og i øvrigt behøver hele eksperimentet ikke koste de amerikanske skatteborgere ret meget.

Vil du lade mig vide, hvad du mener, jeg skal svare Hurley? Han har ret i, at hele låne- og lejeforvaltningen skal have

hele kontrollen over distributionen af vore lånelejeleverancer i Mellemøsten.

(underskrift) FDR

Her følger FDR's ledsagende brev til Churchill:

Privat

29. februar, 1944

Vedlagte memorandum er blevet sendt til mig fra major, general Patrick Hurley (den tidligere krigsminister), som du mødte i Teheran.

Dette er kun beregnet til dig. Jeg synes faktisk ret godt om hans generelle indstilling til omsorgen for og uddannelsen af det, man plejede at kalde "tilbagestående udviklingslande". Ud fra både dine og mine personlige iagttagelser kunne vi måske også tilføje noget om renlighed.

Pointen i alt dette er, at jeg ikke ønsker, at USA – eller nogen anden nation for den sags skyld – skal få en "inflydelseszone". Men Iran har bestemt brug for værger. Det vil tage tredive eller fyrre år at eliminere korruptionen og det feudale system. Indtil da vil Iran nok give dig, Rusland og os selv hovedbrud.

Du husker nok, at jeg foreslog Stalin, at der kunne etableres en frihavn i den øverste del af Den persiske Golf og styringen af jernbanen kunne internationaliseres og således give Rusland, og Irans egne udviklingsområder, en gennemgående rute.

Vil du være venlig at returnere denne kopi til mig, da jeg ikke har andre?

Med de varmeste hilsener,
som altid din,
(underskrift) FDR

og her følger Churchill's svar til Roosevelt, næsten tre måneder senere ...

Downing Street 10

Whitehall,

21. maj, 1944

Min kære hr. præsident,

Mange tak for at lade mig se general Hurley's memorandum vedr. Persien, som jeg hermed returnerer til dig som ønsket.

Jeg beklager, at min besvarelse er blevet forsinket, men jeg var nødt til at konsultere adskillige ministerier angående de synspunkter, det rejste. Generalen synes at have nogle idéer om britisk imperialisme, som jeg må tilstå fik mig til at gnide mig i øjnene. Han giver f.eks. det indtryk, at der eksisterer en uoverstigelig konflikt mellem imperialisme og demokrati. Jeg drister mig imidlertid til at fremsætte den tanke, at britisk imperialisme i større grad har spredt, og spreder, demokratiet, end noget andet regeringssystem siden tidernes begyndelse.

Med hensyn til Persien tror jeg imidlertid ikke, at "britisk imperialisme" kommer ind i billedet. Sandt nok ligger vore strategiske forsyninger af olie os, ligesom USA, uundgåeligt på sinde, og så meget desto mere, fordi vi, i modsætning til USA, ikke selv har nogen kilder. Ud fra det samme sikkerhedssynspunkt har vi ansvar, som vi i øjeblikket ikke

kan opgive, for så vidt angår Indiens vestlige grænse og Iraks østlige grænse. Bortset herfra har vi den samme interesse i en krigstid som USA i sikkerheden for den trans-persiske forsyningsrute til Rusland. Af alle disse grunde ønsker vi en stærk og venligtsindet regering i Persien og har intet ønske om se nogen fremmede "indflydelseszoner" etableret ..."

Med venlig hilsen,

Winston S. Churchill

General Patrick Hurley til præsident Roosevelt

Dette brev sendte general Hurley til præsident Franklin Roosevelt fra Teheran, Iran, den 21. dec. 1943.

Deres højvelbårne Franklin D. Roosevelt,

De forenede Staters præsident

Det hvide Hus

Washington D.C.

Kære Hr. Præsident,

Under vor samtale i lufthavnen ved Deres afrejse fra Teheran angav De over for mig hovedtrækkene i en forsøgsvis basis for amerikansk politik i Iran, der kunne tjene som model for vore relationer med alle mindre begunstigede, forbundne nationer. Som svar på Deres forslag, og i henhold til de direktiver, jeg har fået fra udenrigsministeren, ønsker jeg herved at forelægge Dem følgende til overvejelse.

Del I

Det er De forenede Staters hensigt at støtte Iran som en fri, uafhængig nation og give det iranske folk mulighed for at kunne glæde sig ved de menneskerettigheder, der er fremstillet i De Forenede Staters forfatning, og deltage i opfyldelsen af principperne i Det Atlantiske Charter.

Det er derfor De forenede Staters politik over for Iran at være behjælpelig med skabelsen af en regering i Iran, der er baseret på de regeredes samtykke og på det private initiativ, hvilket vil gøre det muligt for nationen at udnytte sine ressourcer, primært til fordel for sit eget folk. Irans ressourcer er tilstrækkelige til at støtte et program for at hjælpe Iran til at hjælpe sig selv. Gennem et sådant program for selvstyre og velledet hjælp til selvhjælp kan Iran skaffe sig opfyldelsen af principperne for retfærdighed, frihed til at følge sin samvittighed, pressefrihed, ytringsfrihed, frihed for afsavn, lige muligheder og til en hvis grad frihed for frygt.

Til opnåelse af ovenstående vil De forenede Stater, efter invitation fra den iranske regering, yde ekspertbistand i et hvilket som helst eller alle regeringsfelter. Alle eksperter og rådgivere, som De forenede Stater stiller til rådighed for Iran, vil blive betalt af den iranske regering og indsat i deres funktion ved iransk lovmyndighed og vil ikke være de amerikanske skatteborgeres økonomiske ansvar. De forenede Stater vil hverken bede om eller modtage nogen særlige privilegier for disse tjenester.

Amerikanske rådgivere vil fuldt ud blive indgivet vor egen regerings politiske anskuelser over for Iran og skal regelmæssigt indrapportere om fremskridtene til vort udenrigsministerium. Denne anskuelsesuddannelse og krav om indrapportering vil tilvejebringe et vitalt, samordnende element, der er afgørende for ledelsen af vor politik og beskyttelsen af vore interesser.

Dette lands moderne historie viser, at det har været domineret

af en magtfuld og grådig minoritet. Befolkningen har ligeledes været genstand for fremmed udbytning og monopoler. Ved ydelsen af amerikansk assistance til opbyggelsen af et forbedret samfund i Iran må tilstrækkeligt tilsyn og kontrol over det private erhvervsliv og personlig aggression til beskyttelse af en majoritet, der er uorganiseret, og som vanskeligt kommer til orde, mod uden- og indenlandsk monopol og undertrykkelse.

Indsættelsen i Iran af den amerikanske model for selvstyre og privat initiativ vil være en garant for, at udbyttet af udnyttelsen af iranske ressourcer i stort omfang vil blive rettet imod bygningen af skoler, hospitaler, kloaksystemer, transport- og kommunikationssystemer, anlæg til kunstig vanding og forbedring af alle de faciliteter, der bidrager til det iranske folks sundhed, lykke og almene vel.

Dette program for statsopbyggelse kan forbedres gennem vor erfaring i Iran og kan blive en standard for De forenede Staters relationer med alle de nationer, der nu lider under de ulykker, som kommer af grådige minoriteter, monopoler, aggression og imperialisme.

Det amerikanske folk, der målbevidst helliger sig uafhængighed og frihed, kæmper i dag ikke for at redde andre nationers imperialisme eller for at skabe vor egen imperialisme, men snarere for at skænke verden de velvillige principper i Det atlantiske Charter og De fire Frihedsgoder.

Del II

Ovenstående er en ret enkel plan, der er bestemt til at virke for opbygningen af frie nationer. Det arbejde, vi har foran os, er ikke let. De nylige, succesrige konferencer i Moskva, Cairo og Teheran viser, at stormagterne kan samarbejde i udøvelsen af krig. Bekræftelsen af Det atlantiske Charter viser, at der er grundlag for samarbejde efter krigen. Idet jeg ikke vil modarbejde disse beviser på god vilje, tror jeg,

at det nu er tid til at analysere den modstand, som opbygningen af frie nationer sandsynligvis vil møde.

Uden modstand fra andre nationer, og med de intelligente og patriotiske, iranske leders samarbejde og støtte, vil det tage generationer at opnå det private initiativ og en regering baseret på de regeredes samtykke i Iran. Den iranske befolkning er for 90 % 's vedkommende analfabeter og består for en stor del af uorganiserede og separate stammer. Den intelligens og årvågenhed, der vil støtte massernes frihed, må skabes. Opdragelsen af stammefolkene og etableringen af et fælles mål vil kræve tid, tålmodighed, flid, effektivitet og en ånd hos vore rådgivere, som deltog de i et korstog. Frem for alt må vore rådgivere have konstant støtte i den amerikanske befolkning, som i sig selv kan blive vanskelig at sikre.

I tillæg til forhindringerne i selve Iran er principperne for den førømtalte formel i konflikt med principperne for imperialisme. Det private initiativ kan også komme i konflikt med enhver tvungen udbredelse af kommunisme. Tilhængere af begge disse doktriner kan gøre modstand imod den foreslåede udbredelse af demokrati.

I alle de nationer, jeg har besøgt, er jeg blevet fortalt, som regel af britere og amerikanere, at principperne for imperialisme allerede er bukket under for principperne for demokrati. Ud fra mine egne iagttagelser må jeg imidlertid sige, at hvis imperialismen er død, så synes den meget uvillig til at lægge sig ned.

Tysk, japansk, italiensk, fransk, belgisk, portugisisk og hollandsk imperialisme vil, håber vi, slutte eller blive radikalt revideret af denne krig. Britisk imperialisme synes at have fået nyt liv. Men skinnet bedrager. Hvad der ser ud til at være nyt liv til britisk imperialisme, er resultatet af en infusion i den udtærede form for imperialisme af blod fra en fri nations produktivitet og frihed gennem låne- og

lejepolitikken. Desuden forsvares britisk imperialisme i dag af Jordens mest demokratiske nations soldaters blod.

Navnene på de imperialistiske nationer er tilstrækkelig til at vise, at en stor del af verdens befolkning stadig har forpligtet sig til imperialismens principper. Disse navne viser også, hvilken modstand, der vil møde enhver bestræbelse, hvis mål er etableringen af demokrati i nationer, der nu er underkastet imperialistiske nationers herredømme. Vi nærmer os en konflikt, der ikke kan undertrykkes, mellem verdensomspændende imperialisme og verdensomspændende demokrati. Det er deprimerende at notere sig, hvor mange af vore virkelige venner i verden, der uigenkaldeligt synes at have forpligtet sig til den gamle, imperialistiske orden.

Woodrow Wilsons politik for Amerika under Første Verdenskrig var bestemt til at "gøre verden sikker for demokratiet" og opretholde England som en førsterangs verdensmagt. At opretholde England som en førsterangs magt har i mange år været hjørnesteinen i amerikansk udenrigspolitik. Jeg har personligt støttet denne politik. Jeg har længe været overbevist om, og har mange gange offentligt udtalt, at de engelsktalende folkeslags ultimative skæbne er en fælles skæbne.

Vi understøttede virkelig England som en førsterangs magt, men det lykkedes os ikke at gøre verden "sikker for demokratiet". Da vi i stedet bakkede ud af Folkeforbundet og mislykkedes i at gøre fredsbetingelserne til et redskab for demokratiet, gjorde vi verden sikker for imperialismen. I det forløbne kvarte århundrede har udviklingen af både østlig og vestlig imperialisme gjort skuepladsen klar for denne nye verdenskrig.

Bestræbelsen på at etablere sand frihed blandt de mindre begunstigede nationer, hvoraf så mange nu lever i imperialismens skygge, vil næsten uundgåeligt gå imod politikken med at opretholde England som en førsterangs verdensmagt. Det fører frem til den konklusion, at England i

dag står over for den samme situation, som vor nation stod overfor, da Lincoln ved Gettysburg sagde, "At denne nation, under Gud, skal have en ny fødsel i frihed". England kan blive opretholdt som en førsterangs magt, men for at retfærdiggøre denne støtte fra det amerikanske folk, må hun [England] acceptere principperne for frihed og demokrati og opgive principperne for undertrykkende imperialism.

Sovjet-Rusland har vundet en sikker plads for sig selv som en førsterangs verdensmagt. Venskab og samarbejde mellem De forenede Stater og USSR er af afgørende betydning for fred og harmoni i efterkrigstidens verden. Der må derfor være gensidig forståelse og accept af efterkrigstidens modeller for frihed, som stormagterne i De forenede Nationer må tilbyde deres mindre magtfulde associerede medlemmer. Uden en sådan overenskomst ville der opstå jalousi, mistro og konflikt.

Del III

Når man tager den aktuelle status mellem Irans og De forenede Staters relationer i betragtning, må man huske på, at selv om amerikanske tropper har befundet sig her i over et år, er deres tilstedeværelse ikke blevet officielt anerkendt af den iranske regering. Mange iranske embedsmænd mener, at de amerikanske tropper er i Iran på invitation fra og med det formål at tjene som hjælp for briterne. I over et år har vi ligget i forhandlinger med Iran om en aftale, hvori Iran ville anerkende de amerikanske troppers tilstedeværelse som en amerikansk operation. Det manglende resultat mht. en aftale har ikke fremmet amerikanernes prestige hos iranerne.

Det er udenrigsministeriets ansvar at udvirke aftalens fuldbyrdelse. Nødvendigheden af hurtig handling i forhandlingen af denne aftale understregede jeg i min rapport til Dem af 13. maj 1943. Jeg har ikke deltaget personligt i nogle af traktatmøderne med iranerne.

Jeg tror, det er vigtigt at vi forstår, at eftersom vore tropper gik ind i Iran på briternes invitation uden forudgående at underrette den iranske regering, var det naturligt for iranerne at se på os som redskab for briterne. Hertil kommer, at United Kingdom Commercial Corporation, der først havde monopol på køb i Iran, siden hen har været engageret i salg af forsyninger fra låne- og lejeordningen, betalt af de amerikanske skatteborgere, til civile og til den iranske regering. I overvejende grad ved hjælp af vore forsyninger gennem låne- og lejeordningen, betalt af amerikanske skatteborgere, har United Kingdom Commercial Corporation forsøgt, og er i vid udstrækning lykkedes med, at etablere et totalt handelsmonopol i Iran. United Kingdom Commercial Corporation opnåede denne position i kraft af, at de befandt sig på scenen, da de amerikanske låne- og lejeforsyninger begyndte at komme ind i Iran. Repræsentanter for De forenede Stater i Iran engagerede British Corporation, statsejet, men overskudsgivende, til at varetage ekspeditionen af og være mellemmand for de amerikanske varer. Dette arrangement, der åbenbart var godkendt af låne- og lejeadministrationen og udenrigsministeriet, har været indbringende for British Corporation.

Der har været et United States Commercial Corporation, statsejet, med kontorer i Teheran. Da jeg var her for et år siden, var hr. Philip Kidd leder af selskabet. Senere var hr. Erik Eriksen leder. Hvis vi ville gå ind på handelsmarkedet med låne- og lejevarer, ved jeg ikke, hvorfor vi ikke benyttede vort eget selskab i stedet for British Corporation. Jeg henviser igen til min rapport til Dem om Iran dateret Cairo, den 13. maj 1943, og min rapport om låne- og lejeordningen i Mellemøsten dateret Delhi, den 7. nov. 1943. Deres minister, hr. Landis, har gennemført store forbedringer i administrationen af låne- og lejeordningen. Uden at gå imod dette er det stadig min opfattelse, at den aktuelle diskussion mellem amerikanerne og briterne om låne- og lejeordningen først vil slutte, når amerikanerne fuldstændigt har overtaget

kontrollen med distributionen af vore egne låne- og lejeforsyninger i dette område.

Iranerne er overbeviste om, at United Kingdom Commercial Corporations planer om et monopol efter krigen nu støttes af De forenede Staters regering.

I tillæg til alt dette har der været konflikter mellem de britiske og amerikanske ministerier, som har været tydelige for iranerne. Situationen har skadet både den amerikanske og britiske prestige. Til at opveje dette indtryk har iranerne bevidnet amerikanernes effektivitet med hensyn til at sende krigsforsyninger via jernbane- og vejnettet. Endelig har de været dybt imponerede over Deres mesterlige behandling af tremagts-konferencen og især over den dygtighed, hvormed De fik konferencen til at udvirke erklæringen om De forenede Nationers politik over for Iran.

I mellemtiden har den sovjetiske prestige nydt godt af deres egen velordnede opførsel og deres direkte og positive relationer med iranerne.

Del IV

I en samtale med Hans Majestæt Shahan og nogle af hans ministre for et par dage siden blev jeg informeret om, at stammefolkene i de afsidesliggende provinser i Iran har fået 50.000 geværer og ammunition fra en eller anden kilde. Shahan mente, at dette gjorde det bydende nødvendigt, at vore rådgivere til den iranske hær og det iranske politi fremskynder organiseringen af de styrker, der skal tage sig af sikkerheden mod intern uro. Han erklærede, at visse udenlandske indflydelser er blevet sat ind over for stammefolkene for at skabe intern uro i Iran. Da jeg informerede Shahan om, at jeg havde hørt, Rusland var gået ind på at forsyne den iranske hær med nogle tanks, geværer og fly, indrømmede Shahan, at der forelå et sådant tilbud, men hvor

meget udstyr, Rusland ville give, var han ikke i stand til at sige. Jeg bemærkede, at vi forsynede Rusland med udstyr gennem låne- og lejeordningen, fordi Rusland ikke selv havde tilstrækkeligt udstyr til at dække sine egne krigsfornødenheder. Hans Majestæt sagde, at han forstod dette, men at Rusland havde tilbudt at give hans regering dette meget tiltrængte udstyr. Han sagde, at han havde håbet at få udstyret fra De forenede Stater, men ikke havde været i stand til at opnå tilfredsstillende handlinger. Efter min mening er Iran i stand til at betale for det udstyr, som det behøver til både sin hær og sit politi.

Det er imidlertid en kendsgerning, at England forsyner andre nationer med materiale fra låne- og lejeordningen på et tidspunkt, hvor dets egen krigsindsats opretholdes af materiale fra den amerikanske låne- og lejeordning. Rusland synes nu at være i færd med at indlade sig på en lignende plan. Briterne har, og russerne er nu i gang med, at give vore forsyninger fra låne- og lejeordningen, eller forsyninger, der er blevet erstattet eller frigivet gennem vore forsyninger, til andre nationer til gengæld for koncessioner, eller for at styrke deres egne ideologier i de lande, som de giver forsyninger til. Det mindste, vi kan kræve, er, at vi må have lov til selv at være dem, der giver.

Del V

Iranske embedsmænd har givet udtryk for ønsket om at etablere tættere handelsrelationer med De forenede Stater.

Under de herskende betingelser vil der utvivlsomt være stor efterspørgsel fra amerikanske forretningsfolk for at få olie-, mineral- og andre koncessioner i Iran. Jeg vil foreslå, at udenrigsministeriet, med assistance fra vor regerings øvrige repræsentanter, forbereder sig på at rådgive den iranske regering med særlig henblik på hver koncessionsansøgers

karakter og øvrige kvalifikationer.

Ved at foreslå Dem til at forpligte Dem til en verdensomspændende plan for opbygning af forbundne, frie nationer, er jeg ikke uden tanke på de problemer, De står overfor på hjemmefronten.

Vi må naturligvis tage effekten af de nuværende og fremtidige høje skatter og af store udskrivninger fra vor økonomiske reserve i betragtning. Den største fare for os består imidlertid i at skabe en formidabel gæld, der binder os i trældom. Hvis krigen og vor genopbygnings- og rehabiliteringsforpligtelse fortsætter over en lang periode, kan denne gældssætning blive så overvældende, at den skaber håbløshed, sløvhed og modløshed hos verdens frieste og mest idérige folk. Vi kan igen få soldater, der hjemsendes til desillusionering og arbejdsløshed. Vi kan igen få folk, der råber, "Vi kan ikke spise Forfatningen." De kunne sågar føje Det atlantiske Charter og De Fire Friheder til listen over emner, der ikke kan spises. Dette kunne føre til panik, fallit og revolution. Det er overflødigt at tilføje, at hvis der skete noget af denne art hjemme, ville alle vore planer for verdens fremtid være forgæves. Tyranni og undertrykkende imperialismen ville atter herske.

Jeg tror, at de overordnede aspekter af Deres diplomati over for verden i øjeblikket er i strålende form. Men vi kan skade denne position, hvis vi ikke er realistiske og banker detaljerne på plads i overensstemmelse med vor overordnede plan.

Med agtelse, Deres
Patrick J. Hurley
Brigadegeneral, USA

Specialrapport:

Lyndon LaRouche: Evnen til at gøre det gode

– Mennesket har en særlig opgave i universet

Vi må have et system med en repræsentativ regering, i hvilket borgerne kan bruge de andre borgere, der er de bedst kvalificerede, og de mest hengivne, til at tilvejebringe lederskab, de idéer og det lederskab, som resten af borgerne har brug for. Hvis man ikke kan være noget selv, så inspirer en anden til det.

Download (PDF, Unknown)

Specialrapport:

Furtwänglerprincippet:

At trodse de sansebaserede

erfaringers slaveri

... det emne, som LaRouche beskriver som "et af de største præstationer inden for videnskab i det forgangne århundrede eller så." Dette kommer stærkest til udtryk i Wilhelm Furtwänglers (1886–1954) musikalske idéer og Vladimir Vernadskijs, Albert Einsteins og Max Plancks videnskabelige arbejde, og forbindelsen mellem de to områder.

Download (PDF, Unknown)

Specialrapport: Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent

I lyset af det igangværende sammenbrud af det europæiske finanssystem, der netop nu har sit epicenter i Spanien, iværksatte Helga Zepp-LaRouche en hasteproduktion af et nødprogram til økonomisk genopbygning med titlen »Der er liv efter euroen«. Programmet er netop udgivet som en 57-siders rapport af EIR News Service, som i sin helhed kan læses på engelsk på: www.schillerinstitut.dk/economic_miracle.pdf

Download (PDF, Unknown)

Glass-Steagall – eller Kaos!

KAMPAGNEAVIS NR. 14, SOMMER 2012

Download (PDF, Unknown)

TEMA-ARTIKEL: Shakespeare and Metaphor

The language of human creativity vs. deductive “Sudoku” thinking, or What quality must language possess, so that we may go to Mars?

by Michelle Rasmussen

Download (PDF, Unknown)

Tidligere opdateringer

Afspil audio, eller højreklik og gem fil

+++ INSERT PLAYLIST HERE +++

Seneste opdateringer

Afpsil audio, eller højreklik og gem fil

1. Radio Schiller, den 26. maj 2014
2. Radio Schiller, den 19. maj 2014
3. Radio Schiller, den 12. maj 2014
4. Radio Schiller, den 1. maj 2014
5. Radio Schiller, den 23. april 2014

Glass-Steagall – eller Kaos!

KAMAPGNEAVIS NR. 13, EFTERÅR 2011

Download (PDF, Unknown)

Amagerbank-skandalen: Angelides kommission nu!

KAMPAGNEAVIS NR. 12, VINTER 2011

Lyndon LaRouche: Hvem æder dig?

Verdens fødevarekrise er planlagt – Det er folkemord

Af Marcia Merry Baker. EIR, 15. januar, 2011 – Den globale fødevarekrise, der i øjeblikket forværres, er ikke en gentagelse, der ikke var til at forudse, af »episoden« i 2008 med fødevareoptøjer og lidelse; det er den fortsatte politik for folkemord. Bagom chokpriserne på fødevarer, er fødevarerne der ganske enkelt ikke! Hvis spekulationen på fødevarepriserne blev fejlet bort natten over – som den burde -, så ville krisen stadig være der.

I øjeblikket er den globale kornproduktion endnu lavere end det niveau, som det nuværende forbrug befinder sig på – og dette niveau er i sig selv langt under den mængde af fødevarer, der behøves; dette, plus den kendsgerning, at korn går tabt til biobrændstof, betyder, at afsavnene er forfærdelige og bliver værre. Priserne på andre hovedartikler – olier, sukker, grøntsager – er, sammen med korn, gået ind i en hyperinflationær fase. Spekulationen sætter rekord. Over en milliard mennesker har ikke nok at spise og sulter. Men dette er kun begyndelsen, med mindre det bliver stoppet nu.

»Hvem æder dig?« er det spørgsmål, som Lyndon LaRouche stiller. Svaret skal findes i årtierne med malthusiansk miljøbevægelse og globalisering, hvor produktionspotentiallet bevidst er blevet modarbejdet. Alt imens er varekontrol og

spekulation blevet fremmet og beskyttet til fordel for det neo-britiske imperium, der står bag denne politik. Det er planen med denne praksis. Planen er folkemord, understregede LaRouche.

Selv nu, med hensyn til fysisk produktion og mulighederne for den bedste udnyttelse af knappe forsyninger, kan situationen vendes, gennem det internationale samarbejde i LaRouches foreslåede Firemagtsinitiativs ånd (USA, Rusland, Kina og Indien i alliance om skabelsen et nyt, internationalt kreditsystem). En ny, enorm fødevarekapacitet kan lanceres med Det nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA) og lignende, prioriterede, storstilede projekter på alle kontinenterne.

Uden en sådan udvikling vil vægtstangen imidlertid fortsat hælde over mod hungersnød. I det følgende nævnes de fremherskende træk.

Dræbende miljøbevægelse og globalisering

De to moderne metoder, der bruges til at sabotere fødevareproduktion og således igangsætte et folkemord, er miljøbevægelsen og globaliseringen.

Miljøbevægelsen. Idet man operer under det falske flag, der hedder bekymring for »miljøet« og »fastlagte ressourceforekomster«, har man i årtier forhindret nødvendig infrastruktur til vand, energi, kunstig vanding, jordforbedring, fødevaredepoter, skadedyrskontrol og transport. Udstrakte landområder har med fuldt overlæg fået lov til at blive elendige som følge af saltdannelse, udtømming af de vandførende jordlag, ødelæggelse af jordens frugtbarhed o. s. v. Endnu andre områder, såsom »Den store, amerikanske Ørken«, ligger brak.

Med svindelnummeret om global opvarmning er nationer under

hårdt pres for at »tilpasse sig« klimaforandringer ved at ødelægge sig selv med vanvittig, lavteknologisk energi, lavt vandforbrug, primitive landbrugsmetoder og »lav kulstofaktivitet«.

Globalisering. Selve nationalstatssystemet er blevet ødelagt under globaliseringen – det høflige navn for fascisme, der bruges til at få nationale regeringer til at opgive deres suverænitet, underkaste sig afhængighed af fødevareimport, flydende kurser, spekulation, fødevarekartellernes kontrol og verdensdiktatur over selv videnskab og teknologi, inklusiv uretfærdige patentrettigheder på fødevarer i sig selv. Berømte navne på fødevarekarteller omfatter Cargill/Monsanto, DuPont/Pioneer Hi-Bred, BASF, ADM, Bunge, Louis Dreyfus, Yara, JBS, og et par stykker til.

Denne politiske praksis er blevet implementeret i næsten et halvt århundrede af et netværk af personer og institutioner, centreret i London. Fremtrædende medlemmer af disse ødelæggelsens gerningsmænd er miljøagenter såsom Verdensnaturfonden, som Englands Prins Philip, der gentagne gange har stillet krav om affolkning, var med til at grundlægge i 1981. I 1981 sagde han: »Befolkningstilvæksten er på længere sigt sandsynligvis den alvorligste trussel mod overlevelse. Hvis den ikke holdes i tømme, venter der os en større katastrofe – ikke blot for naturen, men også for mennesker. Jo flere mennesker, der er, desto flere ressourcer vil de konsumere, desto mere forurening vil de skabe, og desto mere vil de kriges. Vi har intet valg. Hvis vi ikke af egen fri vilje kontrollerer det, vil det blive ufrivilligt kontrolleret gennem en stigende forekomst af sygdomme, hungersnød og krig.« (People, 21. dec., 1981)

Hans »Londonsynspunkt« er blevet vidt udbredt i De forenede Nationer, og er manifest tilstede i f. eks. projektet Millenium Development Goals (MDG), der blev tilskyndet i 2000 og fremmet af sådanne personer som FN's vicegeneralsekretær Mark Lord Malloch-Brown og George Soros. MDG's definition for

udviklingen er et »rimeligt« forbrug af en fastlagt forekomst af ressourcer.

Dette er sagens kerne. Eftersom »naturlige« ressourcer er, og altid har været, menneskeskabte – forstået på den måde, at det er menneskelige gennembrud inden for forståelse og anvendelse, der omdanner forekomster i universet til »ressourcer« – er det at dekretere, at forekomsten af ressourcer ligger endegyldigt fast, det samme som at dekretere menneskehedens ødelæggelse.

Promoveringsmekanismen for dette neo-malthusianske synspunkt strækker sig over alle slags medie- og anden relateret virksomhed, fra Lester Browns karriere til National Geographic, inden han faldt fra ærens tinder, Al Gore.

Deres stående mål er, som Lester Brown gentager i sin artikel Foreign Policy fra 10. jan., 2011, at reducere befolkningstallet og underbyde de fysiske midler til vor fremtidige eksistens. Brown beskriver befolkningstilvæksten som en af de »skyldige«, der driver fødevarepriserne i vejret. »På et eller andet tidspunkt vil denne ubønhørlige befolkningstilvækst begynde at bebyrde både landmændenes evner og Jordens begrænsede ressourcer af jord og vand«, skriver han. Han kalder det »et glimt af gode nyheder«, at befolkningstilvæksten er faldet til under 1,2 % sidste år, et fald fra 2 % i 1970. Han går ind for lavteknologisk landbrug og »alternativ« energi.

LaRouche i 2008: Fordobl fødevareproduktionen!

I april 2008, under de voksende fødevareoptøjer og prischok, lancerede LaRouche en kampagne imod dette folkemord gennem fødevarekontrol og udstedte et krav om at »Slå WTO ihjel« og lancere et fremstød for at imødegå behovet for fødevarer. Helga Zepp-LaRouche indledte en international mobilisering for en fordobling af verdens fødevareproduktion så hurtigt som muligt, så vel som for at opfylde det akutte behov.

Det forår fremkom der erklæringer og strategier fra adskillige ledere og regeringer, inklusiv Council on Rice Trade Cooperation (Kina og nationerne omkring Mekong-flodbækkenet), samt fra de eurasiske giganter Indien, Kina og Rusland. Blandt støtterne til fremstødet for en fødevarefordobling var prof. M.S. Swaminathan, Indiens tidligere landbrugsminister, der hjalp med for første gang at gøre Indien selvforsynende med korn i 1974. I maj 2008 meddelte den japanske premierminister, Yasuo Fukuda, at regeringen forpligtede sig til at fordoble produktionen af ris i Afrika inden for ti år. Dette ville betyde 30 mio. metertons, en stigning fra de nuværende 15 mia. mt (malet ris).

Alle disse bevægelser betød, at et politisk momentum var under opbygning for potentielt at bryde med miljøbevægelsens og globaliseringens ødelæggelse, og for en forpligtelse til at skabe et nyt finanssystem, der tjener udviklingen. En bevægelse imod Det britiske Imperium var ved at samle styrke under fødevarekrisen i 2008.

Under og efter en konference, der afholdtes den 3.-5. juni [2008] i Rom af FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation (FAO) med titlen »Konference på højt niveau om fødevaregaranti«, blev af »Det brutale Imperium« imidlertid slået tilbage gennem alle dets institutioner og sorte operationer for at bevare sin magt. En nul-handlings 'Taskforce på højt plan om Fødevarekrisen' blev oprettet. FAO-direktør Jacques Diouf anslog det delfiske tema: Jo, verdens fødevareproduktion skulle fordobles – om 50 år! Denne 50-års formel blev globaliseringstilhængernes refræn.

Typisk for denne pseudo-videnskabelige dobbeltsnak var temaet i magasinet Science fra 10. februar, 2010, »Sikkerhed for fødevareforsyning: En udfordring om at brødføde 9 milliarder mennesker« (om 50 år). Artiklens ti britiske forfattere, der omfattede embedsmænd fra U.K. Office of Science, konkluderede: »Al optimisme [med hensyn til at brødføde 9 mia. mennesker bæredygtigt] må dæmpes af den enorme udfordring at gøre

fødevarereproduktionen bæredygtig samtidig med en kontrol med udslip af drivhusgas og bevarelse af svindende vandforsyninger, såvel som at opfylde Årtusindskiftets mål for Udvikling (MDG) om at gøre en ende på sult... «

Gates og filantrop-fascisterne

Bill Gates er personligt i fortroppen for folkemordere, der giver sig ud for at være fortalere for landbrug. Hans Milliardærklub fungerer som en klike af filantrop-fascister. I maj 2009 indkaldte Gates til et privat topmøde i New York City om temaet affolkning, med deltagelse af Warren Buffet, George Soros, David Rockefeller jr., Ted Turner, Michael Bloomberg og mange andre, i præsidenten for Rockefeller University's hjem. Dækningen af det hemmelighedsfulde møde i Londons Sunday Times citerede Gates' tale i februar det år i Californien om, hvordan han ønsker at »lægge loft« over verdens befolkningstal for evigt. Han nævnte et mål, der hedder 8,3 mia. mennesker, men dette tal vil blive langt lavere, med mindre det stoppes.

Gates har været ekstremt aktiv i promoveringen af en politik for at underbyde fødevarereproduktionen. Hans gaver og projekter arbejder imod store infrastrukturprojekter af national betydning og kræver i stedet, at »husmandsbrug« indgår i landbrug i private/offentlige, neoplantage-funktioner. Frem for alt går han ind for patentrettigheder til fødevarerkartellerne og Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Han har oprettet nye centre, hvorfra der kan udføres politiske angreb på vegne af London-dagsordenen: I 2006 oprettedes Bill and Melinda Gates Foundation og Rockefeller Foundations »Alliance for en Grøn Revolution i Afrika (AGRA). I 2008 sponsorerede Gates oprettelsen af Det globale Landbrugsinitiativ i Rådet for globale Affærer i Chicago, som et forslag til Kongressen. I efteråret 2009 udgav Gates en bog med titlen Millioner af brødfødte: Beviselige successer inden

for landbrugsudvikling, for at fremme sin falske kampagne for fødevarer.

I oktober 2009 holdt Gates hovedtalen til uddelingen af Verdens Fødevarepris i Des Moines, Iowa. I april 2010 kundgjorde han, sammen med finansminister Tim Geithner, præsident Obamas Globale Landbrugsinitiativ, der skulle ledes af en gruppe nationer plus Gates Foundation.

Aktører, der repræsenterer Gates og fødevarekartellerne, sidder på høje poster i Obama-regeringen. Dr. Rajiv Shah, med otte år på bagen i Gates Foundation, blev udnævnt til øverste videnskabelige rådgiver i det amerikanske landbrugsministerium (USDA) i juni 2009; i november 2009 blev han flyttet over til at være leder af udenrigsministeriets Amerikanske afdeling for international Udvikling (USAID).

En videnskabsmand med forbindelse til Monsanto, dr. Roger Beachey, blev udnævnt til videnskabelig rådgiver for USDA. Den aktuelle chefforhandler for landbrugsaffærer i Afdelingen for amerikanske Handelsrepræsentanter er Islam A. Siddiqui, udnævnt af Obama som en Kongresferieafløser i juni 2010 (Siddiqui var en del af staben hos en handelsorganisation, der repræsenterede Monsanto, DuPont, BASF, Syngenta og andre kæmpeselskaber i landbrugskartellerne).

Det er ikke så mærkeligt, at der mangler mad.

Maden er der ikke!

Det er et situationsbillede af knaphedens barske virkelighed, at der er et stadig stigende underskud i den kornmængde, der årligt konsumeres, i forhold til den faldende mængde, der produceres – et underskud, der skriver sig i omegnen af 59 mio. metertons i den nuværende årshøst.

Den forventede, globale kornproduktion for i år (2010-11) er

på 2182 mia. metertons (en nedgang fra 2242 i 2008-09, og 2231 i 2009-10), hvilket i sig selv er et godt stykke under det »totale forbrug« af korn i verden i dag på 2241 mia. metertons.

Dette er USDA's forventede produktionsmængder fra deres månedlige rapport af 12. jan., 2011 (Overslag over den globale forsyning og efterspørgsel af landbrugsvarer WASDE-490-8), som, selv hvis det rammer ved siden af, viser, at vægtstangen hælder over mod hungersnød.

For at imødegå alle de behov for næringsmidler hos verdens nuværende 6,9 mia. mennesker, og der kommer flere til, skal der produceres mindst 4 mia. tons korn nu, dels til direkte forbrug og dels til det indirekte forbrug til dyrehold til produktion af animalsk protein.

Med den lave og stadig faldende produktion skrumper lagrene imidlertid i øjeblikket ind, og man forventer, at det bliver værre:

Hvede: Den forventede årlige produktion er faldet med 6 %, fra 683 mia. mt i sidste års høst til sandsynligvis 646 mia. mt i år (2010-11). Et resultat i denne størrelsesorden er langt under det aktuelle forbrug på 665 mia. mt. Lagerstatus ved årsafslutningen forventes at falde med mindst 10 %, fra 198 mia. mt til 178 mia. mt.

Blandt de førende hvedeeksporterende lande – USA, Frankrig, Canada, Rusland og Australien – er der enten betydelige tab af landbrug, en stærk efterspørgsel på knappe lagre, eller begge dele.

- Rusland eksporterer slet ingen hvede i betragtning af tørken sidste sommer. Ukraine har i øjeblikket forbud mod eksport. Rusland har øget sin hvedeimport.

- Frankrig oplever svindende lagre, og må i marts måned muligvis vælge mellem at forsyne hjemmemarkedet på bekostning

af eksporten.

- Australien er i øjeblikket ramt af oversvømmelse. Selv om Queensland kun tegner sig for 5 % eller så af Australiens hvedehøst, så har ethvert tab en indvirkning

Majs. Den forventede årlige produktion af ubehandlet korn, inklusiv majs, byg, rug og andre kornsorter, er faldet med mere end 2 %, fra 1108 mia. mt (i sig selv et fald i forhold til året før), til 1084 mia. mt. Dette årlige produktionstal er langt under det årlige forbrug af majs på 1123 mia. mt. Den endelige lagerbeholdning forventes at falde med 20 %, fra 199 mia. mt til 159 mia. mt for året 2010-11, men forventes at falde yderligere.

USA, der er verdens førende avler og eksportør, er nu på vej til at bruge helt op til 40 % af sin majshøst til biobrændstof (etanol). (Se Figur 1) Kina, der har forpligtet sig til princippet om, at Kina skal være selvforsynende med fødevarer, men som har behov for at importere til sine sikkerhedsreserver, er begyndt signifikant at importere majs. (Kina er stadig afhængig af at importere 80 % af sit forbrug af sojabønner).

Ris. Status over lagre og produktion ved årets afslutning ligger langt under behovet. Produktionen af ris lå på 441 mia. mt i 2009-10 og forventes at stige til 452 mia. mt i år, men det udgør lige netop det nuværende forbrug, ikke mere. Lagerstatus forventes kun at være på samme niveau som nu, omkring 94 mia. mt.

- Vietnam, en af de tre førende, ris-eksporterende lande, forudser et fald i eksporten til 5,5 mia. mt i år, fra 6,8 mia. mt sidste år.

- Indonesien og Filippinerne forsøger at træffe aftaler for nødopkøb af ris, i betragtning af den globale knaphed på ris.

· Sri Lanka valgte at frigive ris fra sine lagre af bufferreserver i december for at lægge en dæmper på en potentiel spekulation i de knappe forsyninger.

Kæmpeprofit på knaphed.

Det månedlige Fødevareprisindeks fra den 5. januar viser rekordhøje priser på fødevarer. (Figurerne 2-3) Det samlede prisindeks for 55 fødevareemner steg i december måned for sjette måned i træk og nåede det hidtidig højeste niveau nogensinde (i forhold til grundlinjen i 2002-04), idet niveauet overgik det højeste punkt i 2008, der ansporede til optøjer i 30 lande. Majs, sukker, vegetabilsk olie og kød lå foran i prisstigningerne.

Rapporten viser, at 2006-priserne kredser rundt om 120 i indekset, med stadig stigende priser i løbet af 2007, der nåede et toppunkt på 213,5 i juni 2008, hvorefter kurven knækkede. Men denne stigning, der fandt sted i løbet af et helt år, er blevet opnået og overgået i år med 214,7, på blot seks måneder, og stiger fortsat.

Priserne på majs- og hvedeoptioner er steget med 50 % i forhold til sidste år. I december købte Mexico optioner for 4,2 mio. tons importvarer på Chicagos handelsbørs til levering næste efterår.

De nationale regeringer forsøger at lægge en dæmper på inflationen i fødevarepriserne. Indien, der nu står over for den højeste inflation i fødevarepriserne, har udstedt forbud mod eksport af ris og hvede og indført andre forholdsregler. Fødevarepriserne stiger med tocifrede rater. For eksempel er prisen på løg – en basisvare – steget med 33 % i forhold til året før. I Indonesien koster peberfrugter mere end 40 % mere, end de gjorde sidste år på denne tid.

Spekulanterne er klar til det afgørende øjeblik. Mængden af

optioner i handelen med fødevarer steg med 23 % i 2010 i forhold til 2009 på Chiagos Handelsbørs (CME). Obama-regeringens London-styrede politik med kæpemæssige finansielle bailouts og vægring ved at forbyde spekulation sender bølger at varme penge ind i børshandelen med landbrugs-futures.

Hver dag sidste år skiftede i gennemsnit 908.021 futures og option-aftaler i landbrugsvarer hænder på CME, sammenlignet med 737.063 i 2009. November 2010 satte rekord med 1,26 mio. handlede aftaler. December, der udviste et lille fald, lå stadig 36 % over mængden af handeler i samme måned året før.

I december 2010 appellerede Den amerikanske Fødevareindustri-sammenslutning om at gribe ind for i det mindste at påbyde en stillingsbegrænsning for mæglerne. Chefdirektør Joel Newmann udpegede »Wall Street-banker« som dem, der hældte enorme pengesummer ind i varemarkedet og forårsagede ruin af faktiske fødevarefunktioner.

Sluttelig er der de kæmpeprofitter, som kartellerne for vare- og handelsselskaber har offentliggjort. I denne måned rapporterede Cargill, at deres fortjeneste var steget med 74 %, en kæmpestigning, i perioden juni-december, første halvdel af deres regnskabsår, i forhold til samme tid året før. Tallene var 1,53 mia. dollar, en stigning fra 878 mio. dollar året før.

I løbet af de første 24 timer af den spekulationsmani, der opstod, efter at USDA den 12. januar udgav sin rapport om den globale fødevareknaphed, steg aktierne for Monsanto, DuPont/Pioneer Hi-Bred, ADM og andre i det imperiale netværk, der har forpligtet sig til at profitere på folkemord.

Glass-Steagall Nu!

KAMPAGNEAVIS NR. 11, SOMMER 2010

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Robert and Clara Schumann, and their teacher Johann Sebastian Bach

Robert Schumann's 200th birthday article by Michelle Rasmussen, Vice President of the Schiller Institute in Denmark

The world celebrated the 200th birthday of the great German composer Robert Schumann on June 8, 2010. The article below is a contribution to that celebration.

Original English version:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Dansk resumé:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Auf Deutsch:

Download (PDF, Unknown)

The English-language pdf is the longer version of the Danish resumé. It appears in the June 18, 2010 issue of Executive Intelligence Review (vol. 37, no. 24), from Washington, D.C.

The Danish resumé was printed in The Schiller Institute in Denmark's campaign newspaper 11, Summer 2010, released on June 1, 2010.

The German translation was published in Neue Solidarität, part 1 in 37. Jahrgang Nr. 23 · 9. Juni 2010, part 2 in Nr. 24 – 16 Juni 2010, and in the Ibykus 2011 yearbook.

Supplementary material:

Internet Appendix of supplementary material in English and German

A. Winning Robert and Clara Schumann's Battle Against the Philistines. Hear author Michelle Rasmussen on *The LaRouche Show*, internet radio program from June 5, 2010.

B: Some Musical Examples Illustrating "Robert and Clara Schumann, and their teacher, J.S. Bach": mp3 of class by Michelle Rasmussen in New Jersey, USA, July 17, 2010.

C: Foredrag på dansk med musikstykker fra artiklen "Robert og Clara Schumann og deres lærer, Johann Sebastian Bach." den 29. august 2010.

1. del: [klik her](#)

2. del: [klik her](#)

D. Robert Schumann's Fugengeschichte (The History of Fugues), from the excerpts printed in Wolfgang Boetticher's

Robert Schumann. Einführung in Persönlichkeit und Werk (Berlin: 1942) Michelle Rasmussen has a copy of the complete manuscript.

E. Robert Schumann's Lehrbuch der Fugenkomposition (Textbook for the Composing of Fugues), from from the excerpts printed in Wolfgang Boetticher's Robert Schumann. Einführung in Persönlichkeit und Werk (Berlin: 1942)

F: Schumann's Fugal Themes from other manuscripts, from Wolfgang Boetticher's Robert Schumann. Einführung in Persönlichkeit und Werk (Berlin: 1942)

G. Examples of how Schumann wrote contrapuntal settings for non-fugal themes, in "Das Fugenproblem" chapter from Wolfgang Boetticher's Robert Schumann. Einführung in Persönlichkeit und Werk (Berlin: 1942)

H. Clara Schumann's performances of Bach's fugues and other works, from Bach und die Nachwelt.

 Appendix I: Bach and Schumann chapter in Boetticher (auf deutsch) Band 1 1750-1850, Laaber Verlag, 1997, Michael Heinemann, Hans-Joachim Hinrichsen, editors.

Appendix J: Bach and Schumann chapter in Bach und die Nachwelt (auf deutsch)

 Appendix K: Robert Schumann's Performance of St. John's Passion from Matthias Wendt, from "*Bach und Händel in der Rezeption Robert Schumanns*," See above pdf.

British Genocide, or the

LaRouche Plan

Video of the Schiller Institute's and Executive Intelligence Review's (EIR) seminar, "British Genocide, or the LaRouche Plan," held especially for COP15 delegates and Copenhagen embassy diplomats, on Dec. 16, 2009. Speaker Tom Gillesberg, chairman of the Schiller Institute in Denmark, and Bureau Chief for EIR.

Schiller og historiens dynamik

Af Michelle Rasmussen

Om Friedrich Schillers indledende foredrag som historieprofessor på universitetet i Jena i 1789.

Menneskeheden er i dag nået frem til en historisk korsvej: Vil den igangværende globale økonomiske sammenbrudskrise, som har været under opbygning gennem flere årtier, ende i en tragedie, eller vil den anspore os til at gennemføre de politiske forandringer, der er nødvendige for at sikre os en lys og bedre fremtid? Skal vi have held med det sidste, er det en forudsætning, at vi forstår historiens dynamik, herunder det paradoksale forhold mellem den måde hvorpå historien bestemmer vort nuværende samfund, og det enkelte individs evne til, viljemæssigt, at forandre historien. Til det formål er Friedrich Schillers allerførste forelæsning, da han i 1789 tiltrådte stillingen som historieprofessor ved universitetet i Jena, en pragtfuld og rig inspirationskilde.

Tiltrædelsesforelæsningsen bar titlen: »Hvad er, og til hvilket formål studerer vi universalhistorie?«, og den giver ikke alene en bedre forståelse af begrebet »historisk dynamik«, men styrker også den enkeltes personlige identitet som et bindeled mellem fortiden og fremtiden.

Indledningsvis udfordrer Schiller sine studenter, og studenter til alle tider, ved at stille spørgsmålet: »Hvorfor ønsker I egentlig at uddanne jer?« Er det for at skaffe jer en stilling, der kan sikre jer mad på bordet? Schiller kaldte denne kategori af studerende for »de brødlærte«, og han advarede om, at med en sådan identitet og indstilling følger automatisk misundelse og jalousi over for andres viden og kunnen. For den »filosofiske student« derimod, for hvem lærdom og ny viden bærer belønningen i sig selv, vil andres gennembrud i stedet vække en følelse af taknemmelighed, fordi sådanne nye ideer vil bane vejen for en større tankemæssig harmoni og enhed. Schiller vil inspirere sine studenter til selv at hæve deres identitet op på et højere niveau.

Schiller beskriver, hvorledes historien skaber den kultur, som den enkelte gennemlever i sin samtid. Han gør historien levende ved at lade alle de paradoksale og modstridende processer, der fører til menneskehedens fremadskriden, væve et historisk billedtæppe, gennem hvilket han påviser nødvendigheden af at tage hele menneskehedens samlede historie som udgangspunkt, hvis man eksempelvis skal forklare og forstå, hvorledes ham og de studerende med deres sprog og religion, er samlet for at diskutere disse begreber på dette givne historiske tidspunkt.

Hvordan har menneskeheden været i stand til at udvikle sig fra bestialske samfund, kendetegnet ved slaveri, menneskeofringer og »alles krig imod alle«, til en samfundsorden, der inden Den franske Revolutions blodbad, syntes at åbne sig, hvor love og den indre moral syntes at gøre det muligt for folkeslag og nationer at leve i fred og fordragelighed med hinanden? Hvor det enkelte individ syntes at have friheden til at opdage nye

videnskabelige principper, der kunne ændre naturen omkring dem, og skabe bevægende kunst til glæde for samfundet som helhed. Svaret skal findes i universalhistorien.

Universalhistorikeren stiller sig selv spørgsmålet: »Hvilke begivenheder og processer har skabt dette historiske øjeblik?« Derfra går han tilbage i tiden for at afdække en lang række af årsager og virkninger. Den enkelte historiske begivenhed kan nemlig ikke forstås isoleret fra andre begivenheder og processer. Man er nødt til at undersøge, hvad der skabte den, og hvad den ledte til. Men Schiller advarer også om, at historien på ingen måde er lineær. Et eksempel er Kristendommen, hvis fulde historiske effekt først viste sig flere århundreder efter den historiske begivenhed, der ledte til dens opståen. Eftersom der er mange huller i de historiske overleveringer, må universalhistorikeren også gøre brug af sin forestillingsevne, baseret på naturlov og den menneskelige sjæl, i forsøget at forklare menneskehedens fremskridt, selv om det ikke er helt præcist. Men så kommer man tættere på at »løse problemet med verdens ordning, og møde den Højeste i Hans Skønneste effekt.«

At gribe ind i historien

Men de enkelte individer i et samfund kan desværre sagtens svigte deres forpligtelse til at møde samtidens udfordringer. Samme år som Schiller holdt sin indtrædelsesforelæsning brød Den franske Revolution ud, og det efterfølgende blodbad fik Schiller til at betegne begivenhederne som »et stort øjeblik«, der havde fundet »et lille folk«. Med det i baghovedet kan man fristes til at spørge, om det egentlig er muligt for den enkelte at forandre samfundet i tide, så en tragedie kan undgås?

I en række artikler gennem de seneste måneder har Lyndon LaRouche med Schiller, Shakespeare og Percy Shelley som udgangspunkt beskæftiget sig med historiens dynamik. Her har

han forklaret, at det er helheden, der bestemmer de enkelte bestanddele – at de enkelte samfund er formet af den kultur, de har arvet, som igen er tilvejebragt gennem sammenstød mellem modstridende kulturelle verdensanskuelser. Men, i epoker med alvorlige eksistentielle kriser, som den vi gennemlever netop nu, kan enestående individer finde styrken til at rejse sig op over samtidens dekadente kultur. I direkte modsætning til Shakespeares tragiske Hamlet, der aldrig fandt hverken mod eller mandshjerte til at hæve sig over det faktum, at der var »something rotten in the state of Denmark«.

Det enkelte individ er faktisk i stand til både at udpege og derefter kæmpe imod de dele af tids-åndens kultur, som vil lede til samfundets tragiske endeligt. Individer kan opdage og blive bevidste om, at mange af de forestillinger og meninger de engang troede, de selv havde formet og dannet, i virkeligheden er noget, de uden at have tænkt over det, har tilegnet sig gennem tidens medier, populærkultur, toneangivende personligheder og indlærte teorier. Når det så står klart, at samfundet står overfor et afgørende vendepunkt eller en dyb tragedie, tvinges det enkelte individ til at stille spørgsmålstejn ved de forestillinger og antagelser, man hidtil har taget for givne, og i en sådan situation vil man være i stand til at fralægge sig de holdninger, som man nu indser, har ført til krisen. Her, og kun her, opstår muligheden for en fredelig revolutionær forandring, der kan redde civilisationen. Og så, som var det en gnist, der antændte en omfattende brand, kan millioner af mennesker pludselig, og på én gang, reagere imod det, de nu finder forkert og uretfærdigt og rejse sig med ordene: »Vi er folket, og vi har fået nok«.

Den store engelske digter Percy Shelley skrev i sit essay Til digterkunstens forsvar, at i historiens store øjeblikke bliver det enkelte individ så at sige »større end sig selv«. Og hvad digterne angår, skrev Shelley, bliver de nærmest »forundrede over deres egne opdagelser, for det er mindre deres egen end

tidsalderens ånd«. Tidens revolutionære ånd har kraft til at befri mennesker fra deres fastlåste tankegang og til at udløse en intens epoke med skabelse af nye opløftende ideer.

Som afslutning på sin tiltrædelsesforelæsning fremlægger Friedrich Schiller løsningen på historiens paradoks ved at vise, at det faktisk er muligt for det enkelte individ, formet af den forgangne tid, at ændre det som kommer, altså fremtiden. Han udvikler den smukke forestilling om, at man kan tilbagebetale den gæld, vi alle har til tidligere tiders generationer, til alle dem, der har måttet lide afsavn for at skabe vort historiske øjeblik, ved at gøre noget helt særligt i vor egen tid, som vil øge det, vi har arvet og yde et udødeligt bidrag til de kommende generationer. Læs Schillers egne ord:

Afslutning af Schillers foredrag

»Alle forudgående tidsaldre har – uden at vide det eller opnå det – anstrengt sig for at skabe vort menneskelige århundrede. Alle skatte, som flid og geni, fornuft og erfaring i løbet af verdens lange historie efterhånden har frembragt, tilhører os alle. Først via historien vil De lære at værdsætte de goder, som vane og følelsen af selvfølgelighed gør os utaknemmelige overfor: kostbare, dyrebare goder, som de bedste og ædleste mennesker har udgydt deres hjerteblood for, og som har måttet tilkæmpes gennem mange generationers møjsommelige arbejde. Og hvem blandt Dem, som besidder en vågen ånd og et følsomt hjerte, kan være bevidst om denne høje forpligtelse, uden at der hos ham opstår et ønske om at afvikle den gæld til de kommende generationer, som han ikke længere kan betale til de allerede svundne. Et ædelt ønske må flamme op i os om – så godt vi kan – at bidrage til den rige arv af sandhed, moral og frihed, som vi har modtaget fra de forrige generationer og rigt forøget atter må videregive til de kommende og dermed give vort bidrag til den uforgængelige kæde, som snor sig

gennem alle menneskeslægter og derigennem styrke vor flygtige tilværelse.

Hvor forskellig den bestemmelse end er, som venter Dem i det borgerlige samfund – et eller andet kan De alle bidrage med! Enhver fortjenstfuld indsats åbner en vej til udødeligheden – den sande udødelighed, mener jeg – hvor handlingen lever og forplanter sig, selv om dens ophavsmand skulle forblive ukendt.«

Med den nuværende krise har vi for alvor nået et historisk øjeblik, hvor alt, hvad tidligere generationer har opbygget, står på spil. Lyt derfor nøje efter. Kan du også høre fortidens stemmer bønfalde dig om handling og aktivt ansvar, der kan sikre, at deres ofre og afsavn ikke var forgæves? Kan du høre dem fremlægge deres modige gerninger som inspiration, så vores generation også vil gøre det muligt for fremtidens kvinder og mænd at give deres bidrag til menneskehedens videre udvikling?

Historien selv har til fulde vist, at det enkelte individ kan forandre historiens gang. Schiller gjorde i hvert fald. Med sine store poetiske, dramatiske, filosofiske og historiske evner bidrog han til udannelsen af mennesker, så de kunne modstå og undgå den tragedie, som Den franske Revolution udviklede sig til og samtidig forme de kommende generationer, så de engang i fremtiden vil blive i stand til at skabe ægte frie republikker i Europa:

Er du klar til at tage imod Schillers udfordring?

Læs Schillers tale på: schillerinstitut.dk/schiller250

Foto: Buste af Schiller foran Jenauniversitetets hovedbygning

Massestrejke i USA. Kampagneavis nr. 10

KAMPAGNEAVIS NR. 10, EFTERÅR 2009

Download (PDF, Unknown)

Vi behøver Schillers Æstetiske Breve i dag

af Feride Istogu Gillesberg

Frihedsdigteren Friedrich Schiller har et utroligt smukt og kærligt menneskesyn. For ham er mennesket skabt til noget bedre. Han skriver om den skønne sjæl, hvor menneskets følelser og dets fornuft går op i en højere enhed. Her handler mennesket godt, ikke af pligt men af egen fri vilje, fordi det ønsker at gøre godt. For Schiller er der først mulighed for sand politisk frihed, når mennesket er frit gennem at fornuft og følelser er forenet i denne højere enhed og handler passioneret for det almene vel.

I hans skrifter, som f.eks. »Om det ophøjede« og »Menneskets æstetiske opdragelse i en række breve«, arbejder han med, hvordan man kan udvikle menneskene til sådanne skønne sjæle. De æstetiske breve har tre hovedtemaer. Det første er

nødvendigheden af at forædle menneskets karakter, det andet kunstens betydning for at opnå det og det tredje om, hvordan dannelsen af en skøn sjæl i mennesket er nøglen til politisk frihed.

Schillers skrifter er indholdsfulde og dybsindige. De kræver en koncentreret indsats for at begribe ideerne, men spring ud i det. Der er en stor skat, der venter på at blive tilegnet.

Den skønne sjæl

Schillers skønne sjæl handler med passion for andre mennesker og for retfærdighed af et godt hjerte, ligesom den barmhjertige samaritaner. For at kunne blive til sådan en ophøjet sjæl må man uddanne både sine følelser og sin fornuft. Følelserne og fornuften må bringes i en harmonisk balance.

Det hedonistiske menneske, der kun handler ud fra umiddelbart begær, er ikke et helt menneske men en slave af sine drifter og følelser – og dermed ikke frit. Omvendt er et kantiansk menneske, der kun kan handle fornuftigt gennem at undertvinge sine følelser, emotionelt amputeret og heller ikke helt sig selv. For at blive et helt menneske mener Schiller derfor, at følelserne må udvikles og ophøjes, så de kommer i harmoni med fornuften – uden at hverken menneskets følelser eller dets fornuft må tvinges i lænker.

Hvordan kan det lade sig gøre? Der kræver en forenende kraft af transcendental karakter. Noget der både har rod i dem begge og samtidigt løfter sig over dem: skønheden! Tænk på Beethovens 9. symfoni (der var inspireret af Schillers digt »Hymne til Glæden«) eller på en græsk statue, der virker som om, at den er i fysisk og åndelig bevægelse, selvom den er mejslet i sten. Skønheden opløfter både følelserne og fornuften.

Kunstnerens opgave er at skabe skønhed på det højeste universelle niveau. Han må kende den kunst, der kendetegnede

de største civilisationer, som f.eks. det klassiske Grækenland, for at kunne handle på det højeste niveau i sin egen tid. Schiller mener, at det er kunstnerens opgave at uddanne befolkningens karakter gennem at give dem det de behøver, ikke det tidsånden begærer. Så vil kunstnerens egen ædle sjæl vække genklang og opløfte befolkningen.

Hvor er den smukke kunst i dag? Dagens »moderne kunst« er mangt og meget, men skøn er den i værd fald ikke!

Frihed – vores majestætsret

For Schiller drejer det sig om at uddanne mennesker til skønne sjæle uden at krænke deres frie vilje, som han kalder menneskets majestætsret. Tænk på et barn. Hvordan lærer det bedst? Ikke igennem tvang, men gennem leg. Schiller skriver, at mennesket kun et helt frit når det leger, og kun kan lege fuldt, når det er frit. Kunsten er at vække folks legedrift, hvor kreativiteten kan blomstre. Ved at være fri gennem denne form for leg vækkes menneskets passion og bliver kilden til yderlig kreativitet og handling. Og den klassiske kunst er den fremmeste skueplads for denne form for leg, fordi den er baseret på kreativitet uden at give afkald på en højere ikke-arbitrær lovmæssighed.

Mennesket er først rigtigt frit, når det har en skøn sjæl. Et sådant menneske kan frit følge sine drifter, fordi det har nået en udvikling, hvor fornuften kan stole på følelserne, da følelserne er blevet en forlængelse af fornuften. Fornuft og følelser er vokset sammen til en højere enhed.

Når menneskets følelser og fornuft er blevet til ét, støtter de og udvider hinanden. Vores følelsers indlevelsesevne vokser samtidigt med indsigten hos vores fornuft. Jo større indsigt vi får i os selv og verden omkring os, desto større frihed har vi til at gøre det, vi egentlig vil, og dermed få sand frihed. Kun når mennesket føler med verden og lever sig aktivt ind i den, kan det også påvirke den.

Selvom Schiller skrev for evigheden, forsøgte han ikke at flygte fra sin tid, men mente tværtimod, at man må tage ansvar for den. Han skrev de æstetiske breve for at angive en vej ud af den tilsyneladende håbløse situation, der opstod i Europa efter den mislykkede franske revolution. Han skriver i det femte æstetiske brev: »Naturstatens bygning vakler, dens mørke fundamenter giver efter, og der synes at bestå en fysisk mulighed for at sætte loven på tronen, for endelig at respektere mennesket som sit eget mål og gøre sand frihed til grundlag for den politiske forening. Et forfængeligt håb! Den moralske mulighed er ikke til stede, og det gavmilde øjeblik finder en uimodtagelig slægt«.

Andetsteds i brevene spørger Schiller, hvordan man kan skabe en frihedsstat, når masserne er dominerede af had og brugen af vold, eliten er degenereret og staten korrupt. Det er derfor han skriver sine æstetiske breve. Det er kun gennem menneskets æstetiske opdragelse – gennem at forædle folks karakter – at sand frihed og dannelsen af en fri stat er mulig. For Schiller er den største kunst den at skabe politisk frihed.

Hvad med i dag?

Med det internationale finanssammenbrud, og faren for at Obama-administrationen indfører fascistiske nedskæringer, står vi på kanten af at få en ny sort tidsalder. Det store spørgsmål er, om vi denne gang er i stand til, med Schillers ideer om den skønne sjæl, og de politiske løsninger som den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche har fremlagt, at gribe ind i historiens gang og sørge for, at vi ikke gentager fejltagelserne fra den franske revolution.

Vær ikke passiv på historiens skueplads. Vær et helt menneske der handler på vegne af den nulevende og de kommende generationer.

Michelle Rasmussen har bidraget til denne artikel.

Schillers breve findes oversat til dansk af Per Øhrgaard som »Menneskets æstetiske opdragelse i en række breve«, der blev udgivet på Gyldendals forlag i 1970 og 1996.

Schillers tak til Danmark

Som man kunne læse i Schiller Instituttets kampagneavis nr. 8, forår 2009, var der en sammensværgelse mellem Jens Baggesen, Frederik Christian af Augustenborg og Ernst Schimmelmann for at redde Friedrich Schiller på et tidspunkt, hvor han var fanget i en håbløs finansiell og helbredsmæssig situation. I årene 1791-1796 modtog Schiller derfor 1000 thaler årligt fra Danmark, der gjorde det muligt for ham at forsørge sig selv og sin familie.

På Schillers spørgsmål, om han kunne gøre noget som tak for den storslåede hjælp, bad Frederik Christian af Augustenborg ham om, at skrive nogle betragtninger om menneskets æstetiske opdragelse, et spørgsmål der beskæftigede ham, da han var protektor for Københavns Universitet og ledede arbejdet med at reformere det danske uddannelsessystem.

Schiller tog begejstret imod opgaven og skrev tilbage, at disse breve er fra én, som »taler skønhedens sag, til et hjerte som føler og udøver hele dens magt«. Fra 1793 og fremefter skrev han en række breve om emnet, der gik på omgang i den danske elite. Det er disse breve, der i en noget omarbejdet form blev publiceret i skriftet »Menneskets æstetiske opdragelse i en række breve« i 1795. Et skrift der siden har været kilde til inspiration og diskussion blandt alle filosofisk interesserede mennesker.

Frederik Christian af Augustenborg, som Schiller beskrev som »... en ligeså åndfuld tænker som frisindet verdensborger ... et hjerte, som i skøn entusiasme vier sig til menneskehedens

vel!«, var helt på bølgelængde med Schiller i ideen om, at uddannelsessystemet ikke blot skal lære eleverne et pensum, men i lige så høj grad har til formål at forme deres karakter.